

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U POŽEGI

K-11/08-136

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Županijski sud u Požegi, u vijeću u sastavljenom od sudaca toga suda, Predraga Dragičevića kao predsjednika vijeća, a Jasne Zubčić i Žarka Kralja kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tatjane Obradović kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženika DAMIRA KUFNERA i dr., zbog kaznenih djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje: OKZRH), povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva iz Požege broj K-DO-14/07-127 od 12. kolovoza 2008. godine, nakon održane glavne javne rasprave, u nazočnosti zamjenice ŽDO u Požegi Božene Jurković, prvooptuženika Damira Kufnera, drugooptuženika Davora Šimića, trećooptuženika Pavla Vancaša, četvrtooptuženika Tomice Poletta, petooptuženika Željka Tutića i šestooptuženika Antuna Ivezića, te njihovih branitelja, odvjetnika Jovana Doneskog branitelja prvooptuženika, odvjetnika Marka Dumančića, branitelja drugooptuženika, odvjetnika Željka Damjanca, branitelja trećooptuženika, odvjetnika Branka Baričevića, branitelja četvrtooptuženika, odvjetnice Gordane Grubeša, braniteljice petooptuženika i odvjetnika Domagoja Miličevića, branitelja šestooptuženika, dana 13. ožujka 2009. godine

presudio je

prvooptuženik DAMIR KUFNER zvani Kufi, sin Tomislava i Štefice, rođene Širac, rođen 27. listopada 1966. u Pakracu, s prebivalištem u Prekopakri, Ul. Stjepana Radića 62, Općina Pakrac, Hrvat, državljanin RH, po zanimanju kemijski tehničar, zaposlen, oženjen, otac jednog malodobnog djeteta, sa završenom srednjom stručnom spremom, posjeduje kuću i gradilište, vojsku služio u JNA 1986. godine u Postojni, u HV-u 1991. do 1992. godine, nalazio se u pritvoru od 19. veljače do 25. srpnja 2008., te od 28. srpnja 2008. pa do 13. ožujka 2009. godine

drugooptuženik DAVOR ŠIMIĆ, sin Nikole i Davorke rođene Remenar, rođen 22. srpnja 1967. u Pakracu, s prebivalištem u Pakracu, Vinogradska ul. 3, Hrvat, državljanin RH, dr. veterinarske medicine, zaposlen, oženjen, otac dvoje malodobne djece, sa završenom visokom stručnom spremom, posjeduje kuću u suvlasništvu, stan i automobil, vojsku služio u JNA 1987. u Bileći, u HV 1991., 1992. godine, odlikovan Spomenicom Domovinskog rata, nalazio se u pritvoru od od 19. veljače do 25. srpnja 2008., od 28. srpnja do 22. prosinca 2008., i od 9. siječnja do 17. veljače 2009. godine;

trećeooptuženik PAVAO VANCAS zvan Dida, sin Josipa i Marije rođene Janković, rođen 20. siječnja 1946. u mjestu Otočka, Općina Koprivnica, s prebivalištem u Ribarici 136, Karlobag, Hrvat, državljanin RH, grafičara, umirovljenik, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, sa završenom VŠS, suvlasnik u 1/2 stana u Zagrebu i kuće u Karlobagu, vojsku služio u JNA 1968. godine u Skopju, u HV 1991. i 1992. godine, odlikovan ordenom „Zvijezda Danica“ i još dva odličja, nalazio se u pritvoru od 21. ožujka do 22. prosinca 2008. godine;

četvrtooptuženik TOMICA POLETTO, sin Ivana i Marije rođene Foo, rođen 26. srpnja 1967. u Pakracu, s prebivalištem u Dobrovcu, Ul. Stjepana Radića 77, Hrvat, državljanin RH, radnik, bez zaposlenja, neoženjen, otac jednog malodobnog djeteta, sa završenom osnovnom školom, bez imovine, vojsku služio u JNA 1986. godine u Prištini, u HV-u 1991. i 1992. godine, nalazi se u pritvoru od 21. ožujka 2008. godine;

petooptuženik ŽELJKO TUTIĆ zvan Eki, sin Paje i Milke rođene Kljajić, rođen 25. svibnja 1967. u Pakracu, s prebivalištem u Kusionjama, Domobraska ul. 45, Hrvat, državljanin RH, umirovljenik, oženjen, otac dvoje malodobne djece, elektromehaničar sa završnom srednjom stručnom spremom, posjeduje kuću i automobil, vojsku služio u JNA 1986. godine u Ljubljani, u HV-u od 1991. do 1996. godine, nalazi se u pritvoru od 21. ožujka 2008. godine;

šestooptuženik ANTUN IVEZIĆ zvan Braja, sin Vladimira i Marije rođene Širac, rođen 13. lipnja 1972., u Pakracu, s prebivalištem u Lipiku, I. G. Kovačića 5, Hrvat, državljanin RH, brusač stakla, zaposlen, oženjen, otac dvoje malodobne djece, sa završenom osnovnom školom, bez imovine, vojsku služio u JNA 1991. godine u Konjicu, u HV-u od 1991. i 1992. godine, nalazi se u pritvoru od 21. ožujka 2008. godine

kr i v i s u

što su:

prvooptuženik Damir Kufner sam:

1. u mjesecu studenom 1991. godine, tijekom obrane šireg područja Pakraca od oružanih napada paravojskih formacija pobunjenog dijela srpskog stanovništva i pridružene tadašnje Jugoslavenske narodne armije, u prostorijama motela „Ribarska koliba“ na ribnjacima u mjestu Marino Selo, a prethodno odlukom štaba teritorijalne obrane Pakrac da se na području Pakraca iz redova dragovoljaca Zbora narodne garde formira vod vojne policije koji će djelovati na području Pakraca, kao načelnik za sigurnost Štaba teritorijalne obrane Pakrac preuzevši obvezu da vrši odabir i provjeru dragovoljaca sposobnih za vršenje zadataka vojnih policajaca, uključio se u organiziranje, a zatim i faktično preuzeo zapovjedništvo postrojbe pod formacijskim nazivom „Vod vojne policije VP 3026 pri 76. samostalnom bataljunu Zbora narodne garde“, baza kojeg voda se nalazila u „Ribarskoj kolibi“ – te je protivno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a), čl. 13. i čl. 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te čl. 86. i 87. Dopunskog protokola

Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I od 8 lipnja 1977.) kao faktički zapovjednik navedenog voda, kada je obaviješten od strane pripadnika voda vojne policije Damira Jiraseka da mještani Kipa srpske nacionalnosti posjeduju oružje vojnog porijekla, a koji pripadnik voda je u bazu u Marinom Selu dana 13. studenog 1991. priveo tri srpska civila: Petra Popovića, Nikolu Krajnovića i Milana Popovića, zatekavši ih kako kopaju rovove sakrivši oružje u obližnje grmove, u dva navrata naredio pripadniku voda vojne policije Damiru Jiraseku da sa grupom pripadnika voda uhiti i dovede u improvizirani zatvor radi ispitivanja srpske civile kod kojih je pronađeno oružje uručivši popis kuća u kojem bi se oružje trebalo nalaziti, pa su pripadnik voda Vojne policije Damir Jirasek i za sada neidentificirani pripadnici voda u razdoblju od 13. do 16. studenog 1991. iz Kipa u improvizirani zatvor u Marinom Selu uhitili i doveli civile Jovu Krajnovića, Miju Krajnovića, Branka Stankovića, Peru Novkovića, Miju Danojevića, Gojka Gojkovića, Savu Gojkovića, Branka Bunčića, Nikolu Gojkovića, Miju Gojkovića, Filipa Gojkovića i Jovana Popovića, te su ih, za sada poimenično neutvrđeni pripadnici voda, zajedno sa već ranije dovedenim civilima Petrom Popovićem, Nikolom Krajnovićem i Milanom Popovićem, a po njegovoj zapovijedi, zatvorili i držali u podrumu baze koji je određen kao zatvor, a pojedini pripadnici voda iste civile fizički i psihički zlostavljali na način da su ih priključivali na induktor i puštali struju, sjekli uši, rezali po prsima i solili rane, gazili nogama, tukli metalnim šipkama i drvenim palicama postavljajući pitanje „što im je posljednje želja“, te su u razdoblju od 15. do 20. studenoga 1991. lišeni života Mijo Danojević, Gojko Gojković, Pero Novković, Savo Gojković, Branko Bunčić, Nikola Gojković, Mijo Gojković, Jovan Popović, Nikola Krajnović i Milan Popović, dok se kao nestali vode Filip Gojković i Petar Popović, a preživjeli su samo Mijo i Jovo Krajnović te Branko Stanković koji su dana 25. studenog 1991. iz zatvora odvedeni i predani u Policijsku postaju Daruvar,

d a k l e, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio protuzakonita zatvaranja civilnog stanovništva,

prvooptuženik Damir Kufner sam:

2. tijekom mjeseca studenog 1991. godine, u prostorijama motela „Ribarska koliba“ na ribnjacima u Marinom Selu, prvooptuženik Damir Kufner kao faktični zapovjednik postrojbe dragovoljaca pripadnika Zbora narodne garde, sa šireg područja Pakraca, pod formacijskim nazivom „Vod vojne policije VP 3026 Pakrac pri 76. samostalnom bataljunu Zbora narodne garde“, postupio protivno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a), čl. 13. i čl. 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te čl. 86. i čl. 87. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I od 8. lipnja 1977.), tako što je, znajući da su u razdoblju od 13. do 16. studenog 1991. u podrum „Ribarske kolibe“ dovedeni i zatvoreni mještani sela Kip i to Jovo Krajnović, Mijo Krajnović, Branko Stanković, Nikola Krajnović, Petar Popović, Pero Novković, Milan Popović, Mijo Danojević, Gojko Gojković, Nikola Gojković, Branko Bunčić, Mijo Gojković, Filip Gojković, Jovan Popović i Savo Gojković, pod sumnjom da posjeduju oružje vojnog porijekla, a zatim, da su u podrum smješteni i zatočeni srpski civili iz sela Klisa dovedeni u razdoblju od 12. do 15. studenog 1991. od strane pripadnika vojske 76. bataljuna Zbora narodne garde radi izmještanja zbog ratnih

operacija u Klisi, te od sada poimenično neutvrđenih pripadnika voda vojne policije pri 76. bataljunu zatvoreni u podrum i to Jovo Žestić, Jovo Popović, Kukić Slobodan, Rade Gojković, Savo Maksimović, Cicvara Josip i Nikola Ivanović iz Pakračkih Batinjana, kao i ženske civilne osobe Milka Bunčić i Jeka Žestić, znajući za nezakonite postupke, te da bi mogli biti mučeni i psihički zlostavljani, propustio poduzeti mjere da takva postupanja spriječi i suzbije, pristajući na njihove posljedice pa su tako pripadnici voda vojne policije:

- dana 15. studenog 1991. u podrumu „Ribarske kolibe“ šestooptuženik Antun Ivezić zvan Braja, četvrtooptuženik Tomica Poletto, petooptuženik Željko Tutić zvan Eki, zajedno sa za sada neidentificiranim pripadnicima voda po nadimku Vlado Kec i Drago, zatočene srpske civile Filipa Gojkovića, Josipa Cicvaru, Nikolu Gojkovića, Jovu Popovića i Slobodana Kukića udarali po tijelu metalnim šipkama, gumenim palicama, drvenim batinama, a Slobodanu Kukiću je optuženik Antun Ivezić zvan Braja nožem po prsima zarezao križ, te mu je u ranu stavljao sol, da bi ih potom utovarili u kamion i odvezi u pravcu Ilove, gdje im se gubi svaki trag, a tijela Nikole Gojkovića i Josipa Cicvare pronađena su 5. prosinca 1991. te je obdukcijom utvrđeno da je Nikola Gojković umro zbog strijelnih rana tijela i udova, a uzrok smrti za Josipa Cicvaru su strijelne ozljede glave, trupa i udova,

- dana 16. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, petooptuženik Željko Tutić i neidentificirana osoba po nadimku Vlado Kec, pripadnik voda Vojne policije, izudarali metalnom šipkom te rukama i nogama po tijelu i glavi Miju Danojevića koji je uslijed batinanja dobio srčani udar i na stolici u podrumu baze umro, a njegov leš pronađen je 17. studenog 1991. u Marinom Selu u putnom jarku uz cestu, a na tijelu Mije Danojevića su pronađeni krvni podljevi prednje strane grudnog koša i rana nagnječina desne obrve,

- dana 17. studenog 1991. za sada neidentificirani pripadnici voda po nadimku Vlado Kec i Drago zatočenika Jovu Krajnovića tukli nogama i rukama po tijelu i skakali po njemu,

- dana 18. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto sa za sada neutvrđenim pripadnicima voda vojne policije tukao Jovu Krajnovića, a zatim su u prostorije zatvora pustili vodu iz ribnjaka, tako da su svi uhićenici morali čučati na betonskoj gredi i izdignutoj iznad vode kako se ne bi smočili i smrznili obzirom na godišnje doba,

- odmah potom četvrtooptuženik Tomica Poletto u prisutnosti za sada neidentificiranih pripadnika voda poveo na ispitivanje uhićenika Jovu Krajnovića, diktirali mu što treba napisati o oružju koje posjeduju mještani sela Kip, a zatim je zavezan za stolicu, te mu je četvrtooptuženik Poletto na nožne prste privezao žicu i spojio sa induktorom i proizvodio struju, tako da se Jovo Krajnović tresao do iznemoglosti,

- dana 19. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, šestooptuženik Antun Ivezić zvan Braja i za sada neutvrđeni pripadnik voda vojne policije po nadimku Vlado Kec mlatili Branka Bunčića, Jovana Popovića i Jovu Žestića, polijevali ih vodom, uslijed čega je Jovo Žestić preminuo, dok su Branka Bunčića i Jovana Popovića odvezli navodno doktoru, da bi leševi Branka Bunčića i Jovana Popovića bili

pronađeni 5. prosinca 1991. na području između Pakračke Poljane i Marinog Sela, a obdukcijom je utvrđeno da je uzrok smrti Branka Bunčića trinaest prostrijelnih rana glave i trupa, te lijeve nadlaktice koji prostrijeli su išli od straga prema naprijed, a Jovo Popović je zadobio višestruke prijelome kostiju nosa sa hematomima po licu, leđima, debelome mesu, cijelom trupu, i sedam prostrijelnih rana vrata i trupa što je prouzrokovalo smrt istoga,

- dana 20. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, šestooptuženik Antun Ivezić Braja te za sada neidentificirani pripadnici voda Vojne policije po nadimku Vlado Kec i Drago, te još jedna neidentificirana osoba, zapovjedili svim zatočenim civilima da međusobno jedan drugog polijevaju vodom, šmrkom, zbog čega je Rade Gojković umro, a tukli Jovu Krajnovića pri čemu mu je nepoznati pripadnik voda Vojne policije slomio čeljust, šestooptuženik Antun Ivezić prosjekao uho Nikoli Krajnoviću i u otvor stavio metak, a četvrtooptuženik Tomica Poletto ga priključio na induktor i pustio struju zbog čega se Nikola Krajnović nekontrolirano tresao, da bi potom Antun Ivezić zvani Braja odsjekao istome uho, što je učinio i Savi Gojkoviću, Peri Novkoviću i Milanu Popoviću odsjekavši im oba uha, a zatim zasjekao resicu uha Miji Krajnoviću naredivši istome da pojede uho Save Gojkovića što je ovaj i učinio, a potom su Savu Gojkovića, Peru Novkovića i Milana Popovića izveli iz zatvora i odveli u nepoznatom smjeru, a idućeg dana njihova tijela sahranjivali su preživjeli civili,

- u razdoblju od 15. do 20. studenog 1991. za sada nepoznati pripadnici voda vojne policije zlostavljali i mučili uhićenike Peru Popovića, Gojka Gojkovića, Miju Gojkovića i Savu Maksimovića, a zatim ih odvezli u nepoznatom pravcu, da bi dana 5. 12. 1991. na području između Pakračke Poljane i Marinog Sela bila pronađena mrtva tijela Gojka Gojkovića i Mije Gojkovića, a na tijelu Gojka Gojkovića su pronađeni krvni podljevi kože desnog obraza, a uzrok smrti je osam strijelnih rana trupa, dok su uzrok smrti Mije Gojkovića mnogobrojne strijelne rane vrata, trupa i udova,

- dana 24. studenog 1991. četvrtooptuženik Poletto i petooptuženik Željko Tutić zvani Eki gumenim palicama tukli zatočenike Branka Stankovića, Jovu Krajnovića i Miju Krajnovića, dok ih u tome nije spriječio pripadnik vojne policije po imenu Drago,

- a mučenja i zlostavljanja preživjeli su Mijo i Jovo Krajnović, Branko Stanković, Nikola Ivanović, te Milka Bunčić i Jeka Žestić, dok su lišeni života Mijo Danojević, Gojko Gojković, Branko Bunčić, Nikola Gojković, Mijo Gojković, Jovan Popović Cicvara Josip, Nikola Krajnović, Rade Gojković, Petar Popović, Milan Popović, Pero Novković i Savo Gojković, a kao nestali se vode Filip Gojković, Jovo Žestić, Savo Maksimović, Jovo Popović i Kukić Slobodan,

d a k l e, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je bio dužan propustio spriječiti da se civilno stanovništvo ubija, da se prema njemu nečovječno postupa i da se isto protuzakonito zatvara,

drugooptuženik Davor Šimić sam:

3. u razdoblju od 1. prosinca 1991. do 31. siječnja 1992. u Marinom Selu – motelu „Ribarska koliba“i kao formalni i faktični zapovjednik 1. voda, 2. četa, 69. bataljuna Vojne policije Operativne zone Bjelovar, koji vod je nastao odlukom zapovjedništva Operativne zone Bjelovar da se vod Vojne policije pri 76. samostalnom bataljunu Zbora narodne garde – Pakrac (VP 3026 – kojega voda je bio pripadnik) pridruži navedenom zapovjedništvu, te je 1. prosinca 1991. on i imenovan zapovjednikom, postupio protivno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a), čl. 13. i čl. 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te čl. 86. i čl. 87. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I od 8. lipnja 1977.), tako što je, znajući kao pripadnik voda da su sredinom studenoga 1991. bez osnova uhićeni i zatvoreni civili mjesta Kip i Klisa, smješteni u podrumске prostorije motela na ribnjacima, da su zlostavljani i mučeni od strane pojedinih pripadnika voda a zatim mnogi od civila nestali, a kao zatočenici ostali i dalje civili Milka Bunčić, Jeka Žestić, Nikola Ivanović i Branko Grujić, kao zapovjednik propustio poduzeti sve mjere da se isti oslobode, te da se spriječe i suzbiju sve vrste zlostavljanja, pa su pojedini pripadnici voda tjerali zatočenike da čiste prostorije motela, čiste im cipele, cijepaju drva za ogrjev, da preko dana borave ispred motela i lože drva te se tako griju, nedozvoljavajući im da po danu budu u unutrašnjosti motela, a noću su bili zaključavani u jednu prostoriju motela u kojoj su vršili i nuždu,

d a k l e, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je bio dužan, propustio spriječiti da se prema civilnom stanovništvu nečovječno postupa i da se isto protuzakonito zatvara,

**četvrtooptuženik Tomica Poletto,
petooptuženik Željko Tutić zvani Eki i
šestooptuženik Antun Ivezić zvani Braja**

4. u vremenskom razdoblju od 13. do konca studenog 1991., tijekom obrane šireg područja Pakraca od oružanih napada paravojnih formacija pobunjenog dijela srpskog stanovništva i pridružene Jugoslavenske narodne armije, u prostorijama motela „Ribarska koliba“ na ribnjacima u mjestu Marino Selo, u kojim prostorijama se nalazila baza „voda vojne policije (VP 3026) pri 76. samostalnom bataljunu Zbora narodne garde“ kojeg su bili pripadnici, četvrtooptuženik, petooptuženik i šestooptuženik - kada su u razdoblju od 13. do 16. studenog 1991. civili srpske nacionalnosti, stanovnici sela Kip, a pod sumnjom da sakrivaju oružje vojnog porijekla nakon što su im pretresene kuće, od strane Damira Jiraseka i poimenično nepoznatih pripadnika ovoga voda su dovedeni, uhićeni i zatvoreni u improvizirani zatvor smješten u podrumu „Ribarske kolibe“, Jovo Krajnović, Mijo Krajnović, Branko Stanković, Nikola Krajnović, Petar Popović, Pero Novković, Milan Popović, Mijo Danojević, Gojko Gojković, Nikola Gojković, Branko Bunčić, Mijo Gojković, Filip Gojković, Jovan Popović i Savo Gojković, a radi izmještanja dovedeni iz sela Klisa, i zatočeni u podrumu Jovo Žestić, Jovo Popović, Kukić Slobodan, Rade Gojković, Savo Maksimović,

Nikola Ivanović, Josip Cicvara kao i ženske civilne osobe Milka Bunčić i Jeka Žestić, protivno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a), čl. 13. i čl. 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., četvrto, peto i šestooptuženik, bilo pojedinačno, bilo zajedno činili:

- a) dana 15. studenog 1991. u podrumu „Ribarske kolibe“ šestooptuženik Antun Ivezić zvani Braja, četvrtooptuženik Tomica Poletto, petooptuženik Željko Tutić zvani Eki, zajedno sa, za sada, neidentificiranim pripadnicima voda po nadimku Vlado Kec i Drago, zatočene srpske civile Filipa Gojkovića, Josipa Cicvaru, Nikolu Gojkovića, Jovu Popovića i Slobodana Kukića udarali po tijelu metalnim šipkama, gumenim palicama, drvenim batinama, a Slobodanu Kukiću Antun Ivezić zvani Braja nožem je po prsima zarezao križ, te mu u ranu stavljao sol, da bi ih potom utovarili u kamion i odvezi u pravcu Ilove, gdje im se gubi svaki trag, a tijela Nikole Gojkovića i Josipa Cicvare pronađena su 5. prosinca 1991. g. i obdukcijom je utvrđeno da je Nikola Gojković umro zbog strijelnih rana tijela i udova, a uzrok smrti za Josipa Cicvaru su strijelne ozljede glave, trupa i udova,
- b) dana 16. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, petooptuženik Željko Tutić zvani Eki i neidentificirana osoba po nadimku Vlado Kec, pripadnik istog voda, izudarali metalnom šipkom, rukama i nogama po tijelu i glavi Miju Danojevića koji je uslijed batinanja zadobio srčani udar i na stolici u podrumu baze umro, a njegov leš pronađen je 17. studenog 1991. u Marinom Selu, u putnom jarku a na tijelu istoga pronađeni su krvni podljevi prednje strane grudnog koša i rana, nagnječina desne obrve,
- c) dana 18. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto sa, za sada, neutvrđenim pripadnicima ovoga voda, tukao Jovu Krajnovića i zatim su u prostrije zatvora pustili vodu iz ribnjaka, tako da su svi uhićenici morali čučati na betonskoj gredi izdignutoj iznad vode da se ne bi smočili i smrзли, obzirom na godišnje doba,
- d) odmah potom četvrtooptuženik Tomica Poletto u prisutnosti za sada nepoznatih pripadnika voda, poveo na ispitivanje uhićenika Jovu Krajnovića, diktirali mu što treba napisati o oružju koje posjeduju mještani sela Kip, zavezali ga za stolicu dok mu je četvrtooptuženik Poletto na nožne prste privezao žicu i spojio sa induktorom, a zatim proizvodio struju, tako da se Jovo Krajnović tresao do iznemoglosti,
- e) dana 19. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, šestooptuženik Antun Ivezić zvani Braja i, za sada, neutvrđeni pripadnik ovog voda po nadimku Vlado Kec mlatili Branka Bunčića, Jovana Popovića i Jovu Žestića, polijevali ih vodom uslijed čega je Jovo Žestić preminuo, dok su Branka Bunčića i Jovana Popovića odvezli navodno doktoru, da bi leševi Branka Bunčića i Jovana Popovića bili pronađeni 5. prosinca 1991. na području između Pakračke Poljane i Marinog Sela, a obdukcijom je utvrđeno da je uzrok smrti Branka Bunčića trinaest prostrijelnih rana glave i trupa te lijeve nadlaktice, čiji je smjer bio od straga prema naprijed, a Jovan Popović je zadobio višestruke prijelome kostiju nosa sa hematomima po licu, leđima, debelome mesu, cijelom trupu i sedam prostrijelnih rana vrata i trupa što je prouzrokovalo smrt istoga,

- f) dana 20. studenog 1991. četvrtooptuženik Tomica Poletto, šestooptuženik Antun Ivezić Braja, te, za sada, neidentificirani pripadnici ovoga voda po nadimku Vlado Kec i Drago, te još jedna neidentificirana osoba, zapovjedili svim zatočenim civilima da se međusobno polijevaju vodom, šmrkom, uslijed čega je Rade Gojković umro, a zatim tukli Jovu Krajnovića pri čemu mu je nepoznati pripadnik voda slomio čeljust, šestooptuženik Antun Ivezić Braja prosjekao uho Nikoli Krajnoviću i u otvor stavio metak, a četvrtooptuženik Tomica Poletto ga priključio na induktor i pustio struju od čega se Nikola Krajnović nekontrolirano tresao, da bi potom Antun Ivezić zvan Braja odsjekao istome uho, što je učinio i Savi Gojkoviću, Peri Novkoviću i Milanu Popoviću odsjekavši im oba uha, a zatim zasjekao resicu uha Miji Krajnoviću zapovjedišu istome da pojede uho Save Gojkovića što je ovaj i učinio, a potom Savu Gojkovića, Peru Novkovića i Milana Popovića izveli iz zatvora i odveli u nepoznatom smjeru, a idućeg dana njihova tijela sahranjivali su preživjeli civili,
- g) dana 24. studenog 1991. četvrtooptuženik Poletto i petooptuženik Željko Tutić zvan Eki gumenim palicama tukli zatočenike Branka Stankovića, Jovu Krajnovića i Miju Krajnovića, dok ih u tome nije spriječio pripadnik vojne policije po imenu Drago,

d a k l e, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijali, mučili nečovječno postupali prema civilnim osobama i nanosili im velike patnje i ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja,

trećooptuženik Pavao Vancaš zvan Dida, sam

5. točno neutvrđenih dana u veljači 1992.g.u svojstvu zapovjednika 1. odjeljka, u 1. vodu, 2. čete, 69. bataljuna Vojne policije Operativne zone Bjelovar stacioniranog u bazi – motelu „Ribarska koliba“ u Marinom Selu, u kojoj su bili zatočeni civili Milka Bunčić, Jeka Žestić, Nikola Ivanović i Branko Grujić, protivno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a), čl. 13. i čl. 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., zatočenicu u logoru Milku Bunčić, te zatočene civile Nikolu Ivanovića i Branka Grujića, osobu dovedenu pod nepoznatim okolnostima koncem studenog 1991. u bazu u Marinom Selu, zlostavljao tako da je muške zatočenike tjerao da se međusobno udaraju, a kada oni to nisu činili na njemu zadovoljavajući način, sam ih udarao palicom i rukama po tijelu, da bi zatočenicu Milku Bunčić koja je pobjegla, a zatim bila pronađena i vraćena, nakon dovođenja izudarao rukama i palicom po glavi i tijelu,

d a k l e, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba mučio, nečovječno postupao prema civilnim osobama i nanosio im velike patnje i ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja,

čime su optuženici Damir Kufner, Davor Šimić, Pavao Vancaš, Tomica Poletto, Željko Tutić i Antun Ivezić pod točkama 1. do 5. počinili kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, i to: prvooptuženik Damir Kufner pod točkom 1. kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. Osnovnog

krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje: OKZRH), te pod točkom 2. kazneno djelo, ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st. 1. OKZRH u svezi s čl. 28. istog Zakona, uz primjenu čl. 43. OKZRH; drugooptuženik Davor Šimić pod točkom 3. kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH u svezi s čl. 28. istog Zakona; trećeoptuženik Pavao Vancaš pod točkom 5. kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH; četvrtooptuženik Tomica Poletto pod točkom 4. a), b), c), d), e), f), g) kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH; petooptuženik Željko Tutić pod tokom 4. a), b) i g) kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo po čl.120. st. 1. OKZRH; i šestooptuženik Antun Ivezić pod točkom 4. a), e) i f) kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH.

pa se:

I.optuženiku Damiru Kufneru temeljem čl. 120. OKZRH, uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH za kazneno djelo pod toč. 1. izreke utvrđuje kazna zatvora u trajanju od **1 (jedne) godine**;

a za kazneno djelo pod toč. 2. temeljem čl. 120. uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH utvrđuje mu se kazna zatvora u trajanju od **4 (četiri) godine**;

I.opt. DAMIRA KUFNERA se temeljem čl. 43. st. 2. toč. 2. OKZRH

o s u đ u j e

na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci.

II.optuženika DAVORA ŠIMIĆA se temeljem čl. 120. OKZRH, uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine,

III.optuženika PAVLA VANCAŠA se temeljem čl. 120. OKZRH, uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine;

IV.optuženika TOMICU POLETTA se, temeljem čl. 120. OKZRH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 16 (šesnaest) godina;

V.optuženika ŽELJKA TUTIĆA se, temeljem čl. 120. OKZRH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina,

VI.optuženika ANTUNA IVEZIĆA se, temeljem čl. 120. OKZRH, uz primjenu čl. 110. Zakona o sudovima za mladež („NN“ 111/97)

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina.

Temeljem čl. 63. KZ optuženicima se u izrečene kazne zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru i to I.optuženiku Damiru Kufneru od 19. veljače do 25. srpnja 2008. godine i od 28. srpnja 2008. godine pa do 13. ožujka 2009. godine; II.optuženiku Davoru Šimiću od 19. veljače do 25. srpnja 2008. godine, od 28. srpnja do 22. prosinca 2008. godine i od 9. siječnja do 17. veljače 2009. godine; III.optuženiku Pavlu Vancašu od 21. ožujka do 22. prosinca 2008. godine, a optuženicima Tomici Poletto, Željku Tutiću i Antunu Iveziću od 21. ožujka 2008. godine pa dalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku („NN“ br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06, dalje: ZKP) optuženike se oslobađa obveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1-6. ZKP u cijelosti.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podnijelo je ovom sudu uvodno navedeni optužni akt broj K-DO-14/07-127 od 12. kolovoza 2008. godine kojim se I.opt. Damiru Kufneru, pod toč. 1 stavlja na teret kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH, a pod toč. 2a kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH u svezi s čl. 28. istog Zakona. Drugooptuženiku Davoru Šimiću se pod toč. 2a) i 2b) stavlja se na teret

kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH, u svezi s čl. 28. istog Zakona. Trećeoptuženiku Pavlu Vancašu stavlja se na teret pod točkama 3d) i 3k) kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, IV.opt. Tomici Polettu pod toč. 3a), b), c), d), e), f), i g), V.opt. Željku Tutiću pod toč. 3a), b), i g), a VI.opt. Antunu Iveziću pod točkama 3a), e) i f), svima kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH.

Dana 18. veljače 2009. godine Županijsko državno odvjetništvo je dostavilo Županijskom sudu u Požegi djelomično izmijenjenu optužnicu u pravcu detaljnijeg činjeničnog opisa kaznenih djela za I.opt. Damira Kufnera pod toč. 1 i 2, IV.opt. Tomicu Poletta, V.opt. Željka Tutića i VI.opt. Antuna Ivezića pod toč. 4.a), b), c), d), e), f), g), dok je pravna kvalifikacija kaznenih djela koja im se stavljaju na teret ostala ista. U odnosu na II.opt. Davora Šimića izmijenjen je činjenični i pravni opis, te je isti označen pod toč. 3 dispozitiva optužnice. Izmijenjenom optužnicom se Pavlu Vancašu stavlja na teret kazneno djelo činjenično i pravno opisano pod toč. 5 optužnice.

Očitujući se o optužbi sva šestorica optuženika su izjavili da se ne smatraju krivima za krivična djela koja su im predmetnom i izmijenjenom optužnicom stavljena na teret.

Prvooptuženik Damir Kufner je u svojoj obrani iskazao da je početkom 1991. godine studirao veterinu na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu, da bi se 19. kolovoza 1991. g. vratio u Prekopakru jer su u to vrijeme Pakrac i Lipik bili ugroženi od pobunjeničkih snaga. Dana 17. listopada 1991. g. postavljen je za načelnika za sigurnost i to usmenom zapovijedi načelnika zapovjedništva obrane Pakraca Antuna Brkljačića. Odmah nakon toga otišao je u Bjelovar gdje mu je nadređeni bio pukovnik Jordan Atanasoski od kojeg je dobio zapovjedi da provjerava sigurnost na području Novske, Grubišnog Polja i Daruvara, a nakon što se proširila zona oslobođenog područja formirana je Operativna grupa Pakrac koja je također bila pod Operativnom zonom Bjelovar. Dana 7. prosinca 1991. godine imenovan je za načelnika SIS-a Operativne grupe Pakrac, gdje ga je postavio brigadir Tomšić, zapovjednik Operativne grupe Pakrac.

Što se tiče kaznenog djela **pod toč. 1 optužnice** optuženik se brani da on nije preuzeo nikakvu obvezu da vrši odabir i provjeru dobrovoljaca sposobnih za vršenja zadataka vojnih policajaca, a niti je faktično preuzeo zapovjedništvo tom postrojbom. Posebno napominje da je njegova obveza bila kontroliranje stanja u postrojbama Hrvatske vojske jer je tada vojna stega bila vrlo loša. Poznato mu je da je osnovan vod vojne policije kako bi kontrolirao pripadnike oružanih snaga, a osnovao ga je štab teritorijalne obrane Pakrac. Željko Špelić je u to vrijeme bio poveznica između civilnog i vojnog dijela i bio je zapovjednik za Pakrac i on je osobno za zapovjednika tog interventnog voda odredio Gadafija, čija je zadaća bila da osnuje tu jedinicu, da odabere i obuči ljude i da ih nakon obuke uvede u borbu. Kao takav Gadafi je sam birao ljude i lokaciju. Prvooptuženik posebno napominje da je njegova prava zadaća u stvari bila da vrši provjeru kompletnog zapovjednog kadra tako da je on osobno vršio provjeru i za Gadafija, a kako se radi o stranom državljaninu, iz Libije, njega je kao stranca dodatno provjeravao i pukovnik Atanasoski. Gadafi je odabrao motel „Ribarska koliba“ smatrajući da je to idealno mjesto za obuku vojnika. Uglavnom je u tu postrojbu doveo svoje suborce iz Lipika i Dobrovca i to je bio prvi sastav toga voda. Ovaj vod je

ustrojen koncem listopada ili početkom studenog 1991. godine, a nakon toga bilo je potrebno pribaviti svu opremu koja je nedostajala. Zbog toga su često odlazili u Zagreb tražeći preko svojih poznanstava donacije od raznih firmi. Gadafi je bio zapovjednik do konca studenog 1991. godine kada je poginuo a na njegovo mjesto je došao Davor Šimić. U Zagreb je otišao 13. ili pak 14. studenog 1991. g., zajedno sa Gojkom Brzicom i Božidarom Lujancem, gdje je boravio 7-8 dana, tako da u inkriminiranom periodu uopće nije bio na području Pakraca, a niti na području Marinog Sela. Optuženik nadalje iskazuje da nikada nije Damiru Jiraseku izdao naredbu da srpske civile dovodi u bazu u Marinom Selo, niti je bilo kada zapovjedio da bi se srpski civili zatvorili i držali u podrumu, jer je u spornom periodu, kakao je već naveo, bio u Zagrebu. Ne samo da nije bio faktički zapovjednik predmetnog voda, ne samo da nije izdavao zapovjedi i naredbe, već u inkriminiranom periodu nije ni znao da bi srpski civili bili zatvoreni u bazi u Marinom Selo.

Što se tiče kaznenog djela **pod toč. 2 optužnice** I.opt. ponavlja već ono što je rekao u svezi optužbe pod toč. 1, tj. da u inkriminiranom periodu nije ni znao da bi srpski civili bili zatvoreni u bazi u Marinom Selo, pa samim time ne može biti odgovoran za ono što se dogodilo tim civilima. Po povratku iz Zagreba negdje oko 20. studenog 1991. godine prvi put saznaje što se dogodilo s mještanima sela Kip, tj. saznao je da je Damir Jirasek tamo napravio „dar-mar“ i da je ubio 15-tak ljudi iz Kipa i o tome je odmah obavijestio Atanasoskog, uz opasku da se ipak radi o neprovjerenim informacijama. Od njega je dobio povratnu informaciju da pokuša što više saznati o tim događajima. Prvooptuženik nadalje iskazuje da je negdje između 20. 11. i 1. 12. 1991. Damir Jirasek s još nekolicinom vojnika pod punim naoružanjem došao po njega u improvizirani stacionar u Pakračkoj Poljani kod željezničke stanice, s namjerom da ga uhapsi. Poslije je saznao da je postojala mogućnost da tom prilikom bude čak i ubijen, ali zahvaljujući Božidaru Lujancu koji je u rukama imao automatsku pušku do tog uhićenja nije došlo. U razgovoru koji je uslijedio donekle je uspio smiriti Damira Jiraseka i rastali su se relativno mirno, uz dogovor da će kad bude u mogućnosti doći u selo Kip i da će se o svemu tome detaljnije raspraviti. Poslije se stvarno našao s Jirasekom i ovaj ga je odveo u selo Kip i pokazao te fortifikacijske uređaje gdje su srpski civili pravili podloške za minobacače. Nakon toga, 6. 12. ponovno dolazi u Marino Selo da ispita Nenada Bojića, zajedno s Božidarom Lujancem. Tamo je zatekao i Davora Šimića, ali tom prilikom nije vido nikakve civilne osobe. Ponovno je došao u Marino Selo negdje krajem prosinca da sazna nešto više o tome što se tamo događalo i tom prilikom je razgovarao s Brajom Grujićem koji mu je rekao da se u biti nema gdje vratiti i da mu je bolje u motelu nego kod kuće. Na pitanje zastupnice optužbe da objasni zašto je u Bjelovar slao dopis sa zaglavljem: „Hrvatska vojska, Vojna policija Pakrac i ispod toga Služba Sigurnosti“ u kojem traži određenu količinu vojnih opasača za vojnu policiju, automatske puške i slično I.opt. je iskazao da su u to vrijeme svi pokušavali na sve moguće načine pribaviti što više potrebnog naoružanja i opreme, pa je zbog toga u zaglavlje ubacio i taj dio s ciljem da se na neki način impresioniraju osobe od kojih se to traži. Na daljnje pitanje predsjednika vijeća zašto baš on upućuje takav zahtjev koji potpisuje i traži opremu za vojnu policiju, kad, po vlastitim riječima, s tim vodom nije imao nikakve veze I.opt. je iskazao da se 24. 11. 1991. g. do Gadafija više nije moglo doći jer je on bio na pakračkom ratištu, tako da je on potpisao taj zahtjev jer se u to vrijeme smatralo da on ima najviše veza u Operativnoj zoni Bjelovar. Prvooptuženik je posebno iskazao da je izjava Damira Jiraseka da je on bio zapovjednik i „siva eminencija“ voda obična glupost, a isti ga tereti zato što je izvijestio Atanasoskog što se događa u Kipu i zbog toga je Damir Jirasek bio i uhićen.

Drugooptuženik Davor Šimić je u svojoj obrani iskazao da je studirao veterinu u Zagrebu kada je došlo do ratnih zbivanja u Pakracu. Kako je to njegov rodni grad dana 30. 9. 1991. g. javio se u krizni štab grada Pakraca koji je bio dislociran u Zagrebu na Trgu Ante Starčevića. Tijekom listopada držao je stražu pred tim kriznim štabom, a početkom studenog upućen je na I.opt. Damira Kufnera da mu se javi u Pakrac. Otišavši u Pakrac prvih nekoliko dana spavao je u kući u Poljani ili Antunovcu, a poslije je upućen u Obrijež gdje je zadužio i odoru, ali oružje još nije dobio. Nakon 3-4 dana Damir Kufner ga je odveo do ribnjaka u Marinom Selu i tamo ga upoznao s čovjekom po nadimku Gadafi kojeg mu je predstavio kao zapovjednika. Sjeća se da je tamo proveo par dana i spavao u nekom stanu u jednoj od kuća, dok su neki vojnici spavali u motelu. Kako Gadafi nije provodio nikakvu obuku, a vidio ga je samo par puta, zamolio ga je da ga pusti na nekoliko dana u Zagreb jer još nije upisao slijedeću godinu na fakultetu. Gadafi ga je pustio i sjeća se da je došao u Zagreb par dana prije pada Vukovara. U Zagrebu je ostao do 23. 11. 1991. kada je ispratio brata Nikšu u Ameriku, a po povratku se sjeća da nije više mogao naći Gadafija. Naime, u to vrijeme je bilo kritično stanje na bojištu u Lipiku i uskoro je čuo da je u jednoj od operacija Gadafi i poginuo. Uskoro je bio pozvan u krizni štab u Obrijež i tamo mu je jedan od načelnika, ali ne zna koji, rekao da mora otići u Bjelovar gdje je otišao zajedno s Gojkom Brzicom. U Bjelovaru su dobili zapovijed o formiranju voda vojne policije. Posebno iskazuje da je postao zapovjednik toga voda 8. 12. 1991. godine, iako se u dokumentaciji vodi kao zapovjednik od 1. 12. Po dolasku u motel tamo je zatekao 4 civila čija imena se navode u optužnici, a radilo se o dvojici muškaraca i dvije žene za koje je pretpostavljao da su bili srpske nacionalnosti. Htio ih je odvesti u Crveni križ, ali su oni sami tražili da ostanu u motelu budući su imali svoju sobu, sanitarni čvor, a hranili su se kao i vojnici. U to vrijeme osobe koje bi odlazile preko Crvenog križa obično bi bile razmijenjene, a oni nisu željeli napuštati svoje kuće, a s druge pak strane kuće su im bile u lošem stanju i trenutno se nisu imali gdje vratiti. Posebno napominje da su se svi ti civili mogli kretati jer vani nije bilo nikakve žičane ograde i sl. koja bi spriječila njihovo kretanje. Ukoliko bi nekome od njih zatrebali kakvi lijekovi iste su mogli dobiti i sjeća se da im je on osobno nabavljao lijekove. Jednom prilikom je nabavio lijekove Braji Grujić s kojim je ostao dobar i poslije rata, a kako je uzgajao ovce po potrebi mu ih je dolazio liječiti. Da je ovaj smatrao bilo što loše o njemu sigurno bi ga prijavio, tužio i sl. Sjeća se da je i Jeki Žestić u jednoj prilici donio lijekove. U sobama motela bila su 4 kreveta, a sobe su na početku sve bile dosta devastirane, da bi se s vremenom adaptirale, a u nekoliko je bio osposobljen i sanitarni čvor i moglo se tuširati čak i s toplom vodom. Sjeća se da su Milka Bunčić i Jeka Žestić dolazile u njegovu sobu da bi se povremeno tuširale. Koliko se može sjetiti te sobe nisu bile zaključavane, a na drugom kraju sobe su bili stakleni prozori s francuskim balkonima koji nisu bili neka posebna zapreka ako bi koji od tih civila htio izaći preko balkona i pobjeći. Drugooptuženik je nadalje iskazao da nije znao kako i na koji način su ti civili došli u motel, a njima se baš nije previše bavio jer je imao mnoštvo obaveza oko provjera stanja na punktovima gdje su se često javljali problemi. Naime, imao je problema s pripadnicima voda jer je bio mlad, neiskusn i nisu ga slušali. Zato je odlučio da se što prije vrati na fakultet, što je učinio u veljači kad je razvojačen. Iz vojne knjižice je vidljivo da je u tom vodu bio raspoređen od 1. 12. 1991. do 1. 2. 1992. godine kao zapovjednik voda. Vod se popunjavao tijekom prosinca i siječnja, a brojao je nešto više od 35 vojnika koji su bili na kontrolnim točkama u Gaju, Badljevini i Brezinama. Na posebno pitanje da li je o tim civilima obavijestio svoje nadređene II.opt. je iskazao da je on odmah po dolasku obavijestio svoje nadređene o tim civilima koje je zatekao u motelu, a i Kopljar i Heged su prilikom obilaska motela osobno i vidjeli te ljude te razgovarali s njima. Kao što je

već prije rekao i njegovi nadređeni su dali mogućnost tim civilima da se prijave u Crveni križ što su oni odbili iz već navedenih razloga. Međutim, prema njima se nije nečovječno postupalo i u svakom trenutku su mogli otići iz motela.

Trećeoptuženik Pavao Vancaš je u svojoj obrani iskazao da se u drugoj polovici studenog 1991. godine u Zagrebu javio u jedinicu Tomislava Merčepa, jer se govorilo da ta jedinica ide u obranu lipičkog područja. U tu jedinicu se prijavio i zbog toga što se u istu već prije prijavio njegov brat, i zbog toga što je proveo djetinjstvo u Lipiku, od 6. do 15. godine. Autobusom je došao s ostalima do Kutine gdje je obavljen liječnički pregled, a nakon toga su predvečer dovezeni na ribnjake u Marino Selo. On je s 20-tak osoba ostao u motelu, a oni koji su došli drugi dan bili su raspoređeni u Merčepovu jedinicu. Jedan tamnopusiti čovjek po nadimku Gadafi im je rekao da će ostati u motelu, zadužiti odore i bit će raspoređeni na punktove, a potom je došao jedan drugi čovjek i njih šestoricu rasporedio na punkt u Gaju. Kako je on bio najstariji prešutno je postao vođa. Treći dan došao je jedan čovjek i dao im 6 remena bijele boje i prometnu palicu „STOP“, koja je bila neispravna jer nije svijetlila, ali ne može reći o kojoj se osobi radi. Optuženik je posebno iskazao da je u motelu upoznao jednu osobu po nadimku Ćiro koja je kod sebe imala oružje, i bio je opasan vojničkim remenom, pa je po njegovom izgledu zaključio da se radi o zapovjedniku. Pored njega u Gaju su još bili Tomica Poletto, Antun Ivezić po nadimku Braja, kojeg je on nazvao Lipicaner, a također i Željko Tutić kojeg je on zvao Fitipaldi, zato što je imao automobil kojeg je vozio kao divljak. Tamo su još bili Boro Pleša, Goran Nikles i neka osoba po nadimku Švabo. Od njih je samo Boro Pleša bio naoružan poluautomatskom puškom, dok ostali nisu imali oružje. Zadatak im je bio da vrše kontrolu vozila i prolaza jer je zbog vojne neorganiziranosti bilo pojedinaca koji su se bavili kriminalom. Sjeća se da im je 5. prosinca, a moguće i dan kasnije, na punkt došao Davor Šimić koji se predstavio kao zapovjednik. Tada je tog čovjeka prvi puta vidio i čuo. On im je izdao naredbu da se vrši stroga kontrola, a pronađenu robu su spremali u Vatrogasni dom u Gaju. U Gaju se zadržao do Božića 1991. g. kada je dobio odsustvo za Božićne blagdane i otišao u Zagreb. Po povratku je raspoređen na punkt u Badljevinu. Optuženik je posebno naveo da do 5. siječnja 1992. godine uopće nije bio raspoređen u motelu u Marinom Selu, a samo bi povremeno dolazio tamo po hranu. Nakon 15. siječnja preselio se u motel gdje je zatekao 4 civila, i to dvojicu muškaraca i dvije žene starije dobi, no nije znao njihovu nacionalnost. Poslije su mu te osobe rekle da su im kuće spaljene i da nemaju gdje drugdje biti, a u motelu su imali i hranu i smještaj. Obično bi čistili i spremali sobe i cijepali drva. Jednog dana, za vrijeme njegovog dežurstva, nestala je jedna od tih žena pa su ga suborci zafrkavali da je loše obavljao dežurstvo. Nakon nekog vremena tu ženu su pronašli i vratili je u motel, a kako je bio ljut refleksno ju je dva puta ošamario i to nisu bili jaki šamari. Svjestan je da to nije trebao učiniti i žao mu je što je to uradio i sada se kaje jer inače nema običaj tući žene. Posebno je napomenuo da tu ženu nije tukao nikakvom gumenom palicom. Na posebno pitanje predsjednika vijeća zašto je u istrazi rekao da je ta žena (Milka Bunčić) pobjegla III.opt. je iskazao da nije imala razloga pobjeći jer nije bila zarobljenik i mogla je otići kada je htjela. Što se tiče druge dvojice civila neistiniti su navodi iz optužnice da ih je tjerao da se tuku, a također nijednog od njih dvojice nije on osobno tukao. Upravo suprotno, s njima je bio u dobrim odnosima, a kako su mu rekli da se bave lovom i da imaju iskustva obojicu ih je vodio u lov oko motela, a oni su mu pokazivali kako i što treba loviti. Na posebno pitanje tko ih je kontrolirao na punktu III.opt. je odgovorio da su kontrole u stvari počele tek kad je Šimić postao zapovjednik. Pored Šimića imao je još zapovjednika Libijca Gadafija, a poslije Gojka Brzicu. Na daljnje pitanje iskazuje da ne može

sa sigurnošću točno precizirati datum kada je prvi puta došao u Marino Selo, ali se sjeća da je sutradan pao snijeg. Inače, Antuna Ivezića je nazvao Lipicaner zbog toga što bi po završetku dežurstva na punktu bio prosto neuhvatljiv, jer je „lunjao“ na sve strane i bilo ga je jako teško, gotovo nemoguće, uhvatiti, a Željko Tutić je imao automobil crvene boje, misli da se radilo o opel kadetu, kojeg je na sve strane vozio kao divljak. Na daljnje pitanje da još jednom objasni svoj iskaz u istrazi u svezi Milke Bunčić kad je rekao da su ga drugi vojnici zadirkivali jer je za vrijeme njegovog dežurstva pobjegla III.opt. je iskazao da je u stvari bio ljut na nju zato što je krenula prema području koje je bilo minirano, jako nestabilno i mogla je tamo poginuti, tim više što nije bilo nikakvog razloga da bježi jer je bila slobodna i mogla je otići bilo gdje drugdje. U biti ju je dva puta ošamario više iz opravdanog straha što joj se sve moglo dogoditi, jer je njezina obitelj mogla ostati bez supruge i majke. Inače, kako je bio puno stariji od ostalih suboraca s njima nije imao puno dodirnih točaka, a pogotovo što su svi bili neoženjeni i kao takvi „slobodni strijelci“. Sjeća se da je Ivezić bio iz Lipika, Poletto iz Dobrovca, a Tutić iz Pakraca. Na kraju svog iskaza III.opt. Pavao Vancaš je u svezi svog nadimka Dida objasnio da je taj nadimak rekao istražnom sucu jer su ga tako svi zvali na ratištu budući je već u to vrijeme dobio unuka koji sada ima 20 godina.

Četvrtoptuženik Tomica Poletto je u svojoj obrani iskazao da se Hrvatskoj vojsci pridružio u rujnu 1991. godine. U to vrijeme je imao zdravstvenih problema a jednom prilikom je pao u nesvijest i bio odveden u bolnicu u Kutini, a potom u Popovaču gdje se liječio. Nakon toga negdje u studenom 1991. g. pristupio je vojnoj policiji, ali se ne može točno sjetiti datuma. Po dolasku u motel u Marinom Selu Gadafi ga je uputio na punkt u mjestu Gaj koji je držao zajedno s drugim vojnim policajcima koje je u svom iskazu točno naveo Pavao Vancaš. U Gaju je pronašao jednu kuću i tamo je živio sa svojom nevjenčanom suprugom Marom Bude i nije uopće odlazio u Marino Selo na ribnjake sve dok se nije razduživao. Inače, on je rodom iz Dobrovca koji je pao u neprijateljske ruke, a kako je imao zdravstvenih tegoba savjetovali su ga da ode na neko mirnije mjesto. Zapovjednici u vojnoj policiji su mu bili: prvo Gadafi, poslije njega Davor Šimić, a razdužio se za vrijeme Gojka Brzice. Iako je u istrazi rekao da ne poznaje Pavla Vancaša, a niti Željka Tutića svjestan je da nije govorio istinu jer su tada i ova dvojica bili s njim u naselju Gaj. Nadređeni su imali razumijevanja prema njegovim zdravstvenim tegobama pa je gotovo cijelo vrijeme boravio u Gaju. Svi su suborci znali što znači biti bez obitelji i tu su činjenicu uvažavali. On osobno nije imao nikakav nadimak i njemu osobno nisu nikad dovozili hranu već je hranu spremala njegova vanbračna supruga. Pavao Vancaš je nekad znao doći kod njega na ručak, a sjeća se da je u to vrijeme Željko Tutić vozio neko bijelo vozilo s kojim je imao prometnu nezgodu jer je udario jednom prilikom u traktor i nije ni čudo što ga je Vancaš zvao Fitipaldi. Na posebno pitanje da li se kada povezao s Tutićem u tom vozilu IV.opt. je konstatirao „Sačuvaj Bože da bi se pozvao s njim u tom autu“. Dakle, IV.opt. Tomica Poletto je kategoričan u svom iskazu da u studenom uopće nije dolazio na punkt u Marino Selo, nikoga nije mučio i zlostavljao, niti bilo što zna o uhićenim, zlostavljanim i ubijenim civilima.

Petoptuženik Željko Tutić se u istrazi branio šutnjom da bi na glavnoj raspravi iskazao da je kao dobrovoljac sudjelovao u domovinskom ratu od kolovoza 1991. g. kad se javio u Policijsku upravu Bjelovarsku. Naime želio se uključiti u obranu domovine i svoga kraja. Polovicom rujna zadužio je uniformu zajedno se s bratićem Tihomirom Vukovićem, a na njegov poziv, pridružio se tenkovskoj jedinici i tako je počeo njegov ratni put. Međutim, nije bio zadovoljan statusom pomoćnika u tenkovskoj jedinici tako da je počeo

razmišljati da pristupi u neku drugu formaciju gdje bi mogao više doprinijeti obrani svoga kraja. Međutim, u rujnu i tijekom listopada supruga mu je, zajedno s malim djetetom – starim 2 mjeseca, boravila kod tetka i tetke Planinčić u Samoboru jer su bili prisiljeni iseliti iz svoje kuće u Kusionjama i tamo su se javljali problemi jer je u kući bilo jako puno ljudi, izbjeglica iz Pakraca i Kusionja. Molila ga je da ju pokuša premjestiti negdje drugdje gdje bi dijete i ona imali bolje životne uvjete. Krajem listopada bratiću Tihomiru Vukoviću je rekao da odlazi u Samobor kod žene i djeteta da ih pokuša negdje drugdje skloniti, a jedino pametno rješenje je bilo da ih odvede kod sestre i šogora Ančić u mjesto Punat na otoku Krku, gdje je šogorov stric imao vikendicu. Tamo su otišli negdje krajem listopada ili pak početkom mjeseca studenog. Boravak u mjestu Punat psihički ga je smirio jer je konačno mogao biti sa svojom obitelji, a tamo je bilo i puno poznatih ljudi s kojima je razgovarao. Međutim, iako je njegova obitelj bila zbrinuta počela ga je gristi savjest i stalno se raspitivao o situaciji u Pakracu, a počeo se osjećati kao izdajnik. Rekao je svojoj supruzi da se želi vratiti nazad na ratište, a ona ga je molila da još ostanu. Nakon što je čuo da je pao i Lipik više ga ništa nije moglo zadržati na Krku, te je 28. studenog 1991. godine, zajedno sa šogorom Tomom u poslijepodnevnim satima otišao s otoka Krka odvezavši suprugu i dijete u Samobor. Tamo su pokupili odjeću i preselili se u mjesto Vrhovčak kod tetka Živka Tutića. Sutradan je otišao na bojište, a kad je od prijatelja Marija Hunjaka saznao da je dosta prijatelja otišlo u vojnu policiju krenuo je i on prema Pakračkoj Poljani. Kako nije znao gdje točno treba otići slučajno je stao kod kuće Stjepana Pupka, policijskog inspektora koji je započeo ovu istragu, a ovaj mu je osobno objasnio kako da dođe do Pakračke Poljane. Po dolasku u motel u Marinom Selu primijetio je da ima jako puno vojnika i ljudi, a tada se u biti i osnivala oficijelna vojna policija kojoj je pristupio. Petooptuženik posebno napominje da je za čitavo vrijeme rata spasio mnogo ljudi koji nisu ništa bili krivi i koji su bili žrtve rata, a kao i svi drugi, a naročito njegova supruga. Osim obitelji Štrbac spasio je i mnoge ljude u „Bljesku i „Oluji“ u kojima je sudjelovao. Kako nije u inkriminirano vrijeme uopće bio u Marinom Selu nije ni mogao počinuti kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, a samim time ga nisu mogli prepoznati ni prisutni Jovo Krajnović, a također ni Branko Stanković, koji su saslušani kao svjedoci tijekom ovog kaznenog postupka. Na posebno pitanje svoje braniteljice kako tumači da je na jednim vratima u motelu u Marinom Selu, između ostalog, pisalo i nadimak Eki V.opt. je iskazao da se najvjerojatnije radi o zlonamjernim ljudima, koji su htjeli prikriti neke svoje postupke, pa su koristili različite nadimke kako bi prikrili svoj stvarni identitet, tim više što je tamo svakodnevno bilo jako puno vojske iz gotovo svih krajeva Republike Hrvatske. U to vrijeme je imao kratku kosu kao i danas i nešto više kose naprijed, ali mu je kosa bila tamnija jer je u međuvremenu posijedio. Na daljnje pitanje kako onda tumači da je Milka Bunčić spominjala Slobodana Kukića iz Klise kojeg navodno poznaje od ranije V.opt. je iskazao da on ne poznaje toga čovjeka, a kako bi se uopće mogao i družiti s njim jer je taj čovjek vjerojatno stariji od njega 20 i više godina.

Šestooptuženik Antun Ivezić, je u svojoj obrani iskazao da nije bio pripadnik voda vojne policije u vrijeme kad su se navedeni zločini događali, već se istom pridružio krajem studenog ili početkom prosinca 1991. godine. Inače, vojsku je služio tijekom 1991. godine pa sve negdje do svibnja iste godine kad se uz dozvolu majora Rujević Vlade „skinuo“ a negdje u lipnju je stupio u jedinicu „Tigrovi“ u Zagrebu. U Tigrovima je prošao obuku i bio je na različitim ratištima i to sve do rujna mjeseca kad se priključio hrvatskim braniteljima u obrani Lipika. Učestvovao je u akcijama u Lipiku i oko njega, sve do njegovog pada u neprijateljske ruke, tj. negdje do sredine listopada kad su se prebacili u Prekopakru gdje se

zadržao do konca studenog 1991. godine. U to vrijeme je saznao da se formira interventni vod pod zapovjedništvom nekog stranca po nadimku Gadafi, tako da je došao u motel na ribnjacima gdje je proveo vrlo kratko vrijeme i odmah je bio raspoređen na punkt u Gaju. Ne može sa sigurnošću reći o kojim se datumima radi, ali misli da je to bilo 25. ili 26. studenog. Sjeća se da je par dana nakon toga čuo da je poginuo Gadafi i bilo mu je čudno kako to da zapovjednik voda pogiba na posve drugom ratištu. Koliko se može sjetiti misli da su pored njega u Gaju bili i ostali vojnici koje je u svojoj obrani spomenuo i Pavao Vancaš. Posebno napominje da nisu imali, a niti dobili bilo kakve isprave s kojima bi imali ovlasti da zaustavljaju vozila i pregledavaju vojnike, ali ipak misli da je Boro Pleša imao neku iskaznicu Merčepove jedinice – pričuvnog sastava policije. Nakon nekog vremena dobili su i neki papir s potpisom od kriznog štaba s kojim su imali ovlasti zaustavljati i pregledavati vozila i ljude. Međutim, kako su vojnici bili dobro naoružani i često pod utjecajem alkohola nisu se usudili baš samo tako ih zaustavljati. On osobno se nije usudio zaustavljati te vojnike. Na posebno pitanje predsjednika vijeća da li se družio s ostalim vojnicima u Gaju VI.opt. je iskazao da se s ostalima nije puno družio jer je u selu bilo puno ženskih osoba, a kako je bio mlad, i prije toga dugo služio vojsku više se bavio tim ženskim osobama. Nakon 7-9 dana iz Gaja je upućen u Međurić gdje se zadržao do Božića. Tamo su bile i Merčepove jedinice i ti policajci su imali ovlasti zaustavljati vozila i vojnike. Negdje sredinom prosinca su dobili dokumente vojne policije i palice za zaustavljanje vozila, a te ovlasti vojne policije su smetale Merčepovim ljudima tako da je često dolazilo i do sukoba pa su na kraju zbog toga morali biti i povučeni s tog punkta. Negdje pred Božić 1991. godine dao je otkaz zapovjedniku Šimiću, ali se nakon par dana predomislio i nazad vratio u Marino Selo gdje je boravio sve do kraja siječnja 1992. godine. Što se tiče plaće iz priložene dokumentacije se vidi da je plaću sve do listopada 1991. primao u Tigrovima, a nakon toga u vojnoj policiji. Koncem 1991. imao je navršenih 19 godina tj. 13. 6. je navršio 19 godina, a što se tiče fizičke građe od tog vremena pa do danas nije se puno fizički promijenio, osim što je malo posijedio i ne osjeća se star.

U dokaznom postupku sud je prvo saslušao grupu svjedoka koji su mještani i najbliži srodnici odvedenih civila. Saslušani su Mlađa Popović, Mara Krajnović, Koviljka Gojković, Mira Krajnović, Nada Žestić, Mira Sekulić i Milan Štrbac, dok je, uz suglasan prijedlog stranaka, pročitana iskaz svjedokinje Ane Danojević.

Druga grupa svjedoka koji su saslušani tijekom ovog postupka su vojnici Hrvatske vojske, pripadnici štaba obrane Pakrac, te svjedoci koji su imali saznanja o događanjima u Marinom Selu od 19. do 26. studenog – Antun Brkljačić, Željko Špelić, Duško Kliček, Zdenko Laučan, Zlatko Adžijević, Boris Pleša, Goran Paurić, Dražen Macura, Damir Mihočinac, Vlado Vinkler, Josip Tutić, Goran Nikles, Zvonko Novokmet, Gojko Brzica, Slavko Gamauf, Damir Jirasek, Albert Jirasek, Marko Lujić, Josip Komljenović, Franjo Hadžim, Dragutin Andrić, Stjepan Klasnić, Josip Huška, Jordan Atanasoski, Zdeno Klimeš, Željko Ament, Zdravko Heged, Miroslav Guberović, Nikola Ivkanec, Miroslav Jerzečić, a uz suglasan prijedlog stranaka pročitana je iskaz svjedoka Stjepana Kupsjaka.

Treća grupa svjedoka koji su saslušani tijekom ovog postupka su predloženi od strane obrane – Jadranka Ančić, Davor Širac, Mile Džolić, Darko Jozipović, Duško Štrbac, Tihomir Vuković, Jasmin Ibrajić, Gordana Hodak, Dragutin Kralj, Božidar Lujanac, Sandra Grubišić, Zdravko Čatak, Snježana Tutić, Pero Tutić, Dalibor Vuković, Ljevar Slađan, Ivo Tutić, Ivan Hala. Uz suglasan prijedlog stranaka pročitani su iskazi svjedoka Ive Tutića,

Roberta Mateša, Ante Brkljačića, Petra Baschiera, Bude Mare, Vene Posepala, Dubravka Klaića, Gorana Dašeka, Tihomira Brkića, Vitomira Kovačevića, Antuna Černušeka, Drage Marijanović, Lolite Komljenović i Zdenke Štrbac.

Odbijen je prijedlog branitelja I.opt. da se pred ovim sudom kao stručna osoba sasluša svjedok Davor Domazet Lošo u svezi okolnosti i stanja na ratištu u spornom periodu i dr., jer je vijeće zaključilo da je tijekom saslušanja brojnih svjedoka stečen dovoljan uvid o stanju na ratištu u tom spornom periodu i o svim drugim podacima koje bi po prijedlogu obrane trebalo saznati od predloženog svjedoka, tako da se njegovim iskazom ne bi utvrdile nikakve nove, relevantne činjenice i okolnosti.

Odbijen prijedlog braniteljice V.opt. da se kao svjedok sasluša Slađana Višić, rođena Štrbac, kćerka Milana i Zdenke Štrbac na iste okolnosti kao i njezini roditelji, jer je vijeće smatralo da je činjenično stanje u svezi obitelji Štrbac i svega onoga što se događalo s njima već dovoljno utvrđeno, tim više što je svjedokinja u inkriminirano vrijeme imala tek 11 godina i sporno je koliko je ona u toj dobi uopće mogla zapamtiti sve ono što se oko nje događalo.

Četvrta grupa svjedoka koji su saslušani tijekom ovog postupka su preživjeli svjedoci i odvedene osobe. Jovo Krajnović i Branko Stanković, su neposredno saslušani, a Mijo Krajnović i Milka Bunčić su saslušani vanraspravno preko video linka dok su bili u sudnici vijeća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu, a njihovi iskazi su, uz suglasan prijedlog stranaka, naknadno pročitani na glavnoj raspravi.

Prihvaćen je prijedlog optužbe da se pročitaju iskazi preživjelih oštećenika Mije i Jove Krajnović, te Milke Bunčić koje su ovi dali pred haškim istražiteljima tijekom 1996. godine, jer je vijeće zauzelo stav da su to valjani dokazi koje su prikupila tijela međunarodnog kaznenog suda pa se, u smislu čl. 28. st. 4. Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, mogu koristiti u ovom kaznenom postupku.

S druge pak strane odbijen je prijedlog optužbe da se pročitaju iskazi preživjelih oštećenika Mije i Jove Krajnović, te Milke Bunčić koje su dali udruzi Srpski sabor – informacioni centar – nevladino i nepolitičko udruženje nezavisnih naučnika, pisaca i drugih intelektualaca iz Beograda, kao nepotrebni, jer je činjenično stanje kroz njihove iskaze tijekom ovog kaznenog postupka sasvim dovoljno utvrđeno, a izvođenjem tih dokaza ne bi se utvrdile neke nove činjenice i okolnosti koje već nisu utvrđene.

Izvršen je uvid u posebno izvješće PU, Policijska stanica Garešnica broj D-29/91 od 13. prosinca 1991. te u obdukcioni nalaz mrtvog tijela NN muškarca od 18. studenog 1991. (521-526), a odnosi se na Miju Danojevića – te u fotodokumentaciju mjesta događanja (171-177); u zapisnik o uviđaju Okružnog suda u Bjelovaru broj Kir-I-517/91 od 6. prosinca 1991. (17-19); u zapisnik Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Zagreb i priloženu fotodokumentaciju (20-46, 343-344) u nalaze DNK analize 6 pronađenih mrtvih osoba koje su daktiloskopirane utvrđene kao oštećenici (553-558); u prijave o nestalim osobama iz Kipa i fotodokumentaciju (57-116); u dopis Ministarstva obrane – Uprava Vojne policije Klasa: POV-215-02/03-01/100 od 6. svibnja 2003. (324-326); u službenu bilješku PU Bjelovar broj

511-18-12/4-4203/91 (14-16); dopis Vojne policije Pakrac, Služba sigurnosti sa datumom 24. studenog 1991. (964); u dokument pod naslovom „Štab obrane za općinu Pakrac“ od 25. studenog 1991. broj 08/91 (1087); u rješenje o imenovanju Štaba TO Pakrac Klasa: 22-05/91-172/1 (1062); u zapisnik o prepoznavanju Županijskog suda u Požegi broj Kio-22/07-319 (1484-1487); u dokumentaciju i podatke radne karte za pričuvni sastav koje je izdala Operativna zona Bjelovar postrojba 69. bataljuna VP (182-309); te u izvješće o formiranju samostalnog bataljuna Pakrac (1377); izvješće o radu povjerenika Vlade RH za općinu Pakrac (1379); dokument Zapovjedništva operativne zone Bjelovara, operativni broj 340 od 20. listopada 1991. (1387); u „dokumentaciju o ratnom putu“ za I.opt. Damira Kufnera (471-477) i II.opt. Davora Šimića (532-544); u dokumentaciju povjerenika Vlade Republike Hrvatske za općinu Pakrac „zapisnik za doznaku sredstava za isplatu naknade gardistima“ (588-591); u skicu lokacije groba 7 identificiranih leševa stanovnika Kipa i Klise, iz kojih se vidi odnos Ribarske kolibe i pronađenih tijela (1914-1916); u dokumentaciju Ministarstva obrane, Glavnog stožera oružanih snaga RH, Uprave za financije i proračun, Financijske službe a koja se odnosi na preslike kartica za optuženike Davora Šimića, Pavla Vancaša, Željka Tutića, Antuna Ivezića i Tomicu Poletta, te „ratni put“ za navedene optuženike za mjesec studeni 1991. g. (1953-1971); u ratni put II.opt. Davora Šimića; u potvrdu o mobiliziranju Davora Šimića za potrebe ukinute vojne pošte 3026 Pakrac i to od 30. rujna do 30. studenog 1991, u ratni put V.opt. Željka Tutića, u potvrdu izdanu od Hrvatskog kopnenog zapovjedništva G1 Karlovac, u ratni put III.opt. Pavla Vancaša, u ratni put VI.opt. Antuna Ivezića, u ratni put IV.opt. Tomice Poletta; u pismeno Ministarstva za financije, Uprave za financije i proračun u kojem se navode podaci za Damira Kufnera i dr.; u dopis Uprave za obranu Požega Financijskoj službi Zagreb, te Financijskoj službi, Područnoj službi Osijek; te u preslike kartica o plaćama za Ivezić Antuna, Vancaš Pavla, Tutić Željka, Poletto Tomicu i Šimić Davora koje se odnose na plaće vojnih policajaca u navedenim vremenskim periodima.

Svjedokinja Mlada Popović - supruga Nikole Popovića - između ostalog je iskazala da je 13. studenog 1991. godine njen muž odveden s njive na kojoj je zajedno sa dvojicom svojih sumješтана kopao sklonište. Vrlo detaljno je opisala što je čula u svezi njegovog odvođenja, te je istakla da je drugi dan, tj. 14. studenog, u njenu kuću došla grupa hrvatskih vojnika od kojih je jedan imao bijelo remenja, te tražio da mu pokaže gdje se nalaze bagremi, a zatim je s grupom otišao na štagalj i pretražio kuću. Te osobe su vrlo detaljno pretraživale sve njene prostorije, tražile oružje u bagremovim kladama i na štaglju. Pritom su joj govorili da znaju da njezin muž ima oružje i pitali su za određena mjesta, a na kraju su pronašli automatsku pušku i pištolj koji je njen muž imao na dozvolu, a na štaglju su pronašli vreću punu oružja za koje ona nije znala da postoji. Sutradan, 15. studenog, su policajci i pripadnici ZNG-a ponovno došli i tom prilikom su odveli neke mještane. Dvojica od pripadnika koji su se nalazili u grupi pretrage imali su bijelo remenje. Tom prilikom su joj oduzeli i osobni automobil „Moskvič“ bijele boje. Ona nije znala kamo je njezin muž odveden do trenutka kada je iz Prijedora u siječnju 1992. godine dobila obavijest da je njen muž smrtno stradao u Marinom Selu, a obavijest joj je poslao nećak koji je tu informaciju čuo od Branka Stankovića.

Svjedokinja Mara Krajnović – supruga Nikole Krajnovića – je gotovo istovjetno iskazala kao i Mlada Popović. Suprug joj je 13. studenog 1991. odveden zajedno s Nikolom Popovićem dok je kopao sklonište, a nakon toga su vojnici dolazili još 3 dana uzastopce i odvozili mještane iz sela Kip. I njezinu kuću su pretraživali, a za smrt svoga

supruga saznala je u Beogradu, i to nakon što su Mijo i Jovo Krajnović došli u Srbiju i sve ispričali njenoj kćeri i sinu koji žive u Srbiji.

Svjedokinja Koviljka Gojković je iskazala da je dana 15. studenog 1991. g. u jutarnjim satima čula pucnjavu u selu i lajanje pasa, a u njenom dvorištu se u jednom trenutku našlo 6 ili 7 vojnika u maskirnim odorama. Čim su ušli u dvorište jedan vojnik je ubio psa, a jedan od njih koji je imao bijelo remenje je imao popis po kojemu je provjeravao imena osoba koje treba uhapsiti. Taj mladić je pozvao njenog supruga Filipa Gojkovića s popisa i rekao mu da krene s njim a otada supruga više nije vidjela. Sjeća se da joj je taj vojnik s bijelim remenjem rekao da joj muža vode na razgovor i da će se uskoro vratiti. Nije znala kamo je odveden, ali je kasnije čula od šogora, koji živi u Beogradu, kako je stradao njezin suprug Filip i što se sve događalo s mještanima sela Kip koji su odvedeni u Marino Selo. To je sve ispričao Mijo Krajnović, jedan od preživjelih. Sutradan su ponovno došli isti ljudi, a jedan od njih joj je uzeo ključeve od automobila „Lada“ i isti odveo. Automobil je viđala povremeno kako prolazi kroz njihovo selo. Ovoj svjedokinji je također poznato da su 13. studenog 1991. g. vojnici odveli Branka Bunčića, a 14. studenog Milana Popovića, Nikolu Krajnovića, Peru Popovića, a 16. studenog su odveli Iliju i Miju Danojevića, te Gojka i Zorku Gojković.

Svjedokinja Mira Krajnović – kćerka Mije i sestra Jove Krajnovića – saznala je o odvođenju svojih najbližih u subotu 16. studenog od šogora Josipa Čermaka. Isti joj je rekao da su 15. studenog hrvatski vojnici odvezli njezinog oca i brata u nepoznatom pravcu s još nekoliko mještana. Dana 17. studenog 1991. godine otišla je u policijsku stanicu Daruvar i događaj prijavila zapovjedniku stanice g. Ivkancu, koji ju je upozorio da ne ide u Kip, te da će ju uskoro upoznati sa svim informacijama koje dobije u svezi njezinog oca i brata. Svjedokinja je 25. studenog 1991. pozvana u policijsku stanicu i tom prilikom joj je Nikola Ivkanec omogućio susret s bratom i ocem, a s njima je bio i Branko Stanković iz Kipa. Sva trojica su vrlo loše izgledali (svi su bili izmučeni i isprebijani). Tom prilikom nije uspjela s njima razgovarati što im se sve dogodilo i gdje su bili. Nakon nekih mjesec dana saznala je da su razmijenjeni i da se nalaze u Beogradu.

Svjedokinja Nada Žestić je iskazala da je zajedno sa suprugom u selu Klisa živjela od 1964. godine. Dana 12. studenog 1991. godine došla su trojica vojnika, od kojih je jednog poznavala kao Marijana Poleta iz susjednog sela Dobrovac i tom prilikom su od njega i supruga Jove tražili dokumente. Tražili su da oboje krenu s njima, te su ih odveli ispred kuće Zdravka Drinića gdje su se već nalazili Savo Maksimović, Rade Gojković i Jeka Žestić. Nakon nekog vremena njoj su rekli da može ići, a muža i ovih troje ljudi odvezli su nekim automobilom koji im je služio za razvoženje kruha. To je zadnji puta da je vidjela supruga, a dva dana potom Marijan Poleta joj je donio osobnu iskaznicu, a na njezino pitanje što joj je sa suprugom rekao joj je da će ići u razmjenu koja će se obaviti u roku od 8 do mjesec dana. Navedena svjedokinja je još iskazala da su u četvrtak, dana 14. studenog iz njezinog sela odvezeni Slobodan Kukić, zajedno s Milanom Štrpcem, njegovom ženom i sinom. Sjeća se da toga dana nije odvezena njihova kćerka, mala Slađana Štrbac, jer je ista te večeri došla u njenu kuću prespavati jer se bojala, a ona ju je zaštitila i tješila. Sutradan je po dijete došla njezina majka koja joj je rekla da je njezina obitelj smještena u Poljanu. Nada Žestić se sjeća da su negdje u to vrijeme iz sela odvedeni Milka Bunčić i Josip Cicvara, a o zbivanjima u Marinom Selu saznala je kad su u ožujku 1992. godine puštene iz Marinog Sela uhićenice Jeka Žestić i Milka Bunčić. Tada je od Jeka Žestić saznala da joj muž umro u „Ribarskoj

kolibi“, da su ga tukli, a kako je bio bolestan na kraju je umro zbog polijevanja hladnom vodom. Sjeća se da je Jeka tom prilikom govorila da se jedan od tih vojnika koji ga je tukao prezivao Poletto, no nije znala reći da li je to ista osoba koja je odvela njezinog muža ili pak dali se radi o nekom trećem. Svjedokinja je posebno napomenula da je Jeka Žestić bila jako uplašena i rekla joj da o tim događajima ne smije nikome govoriti. Poslije je saznala da je po Jeku došla njezina kći i odvela je u Njemačku gdje je nakon nekog vremena i umrla. S ostalim preživjelim iz Marinog Sela razgovarala je njezina kći Mira Sekulić.

Svjedokinja Mira Sekulić je iskazala da živi u Zagrebu od 1977. godine, a inače je rodom iz Klise i tamo su joj živjeli roditelji do 1991. godine. Ona osobno nije bila u Klisi u studenom 1991. g., ali je od majke čula što se dogodilo, tj. da je 12. studenog 1991. iz Klise odveden njen otac od strane 3 hrvatska vojna policajca, koji su na sebi imali bijele opasače vojne policije, a od kojih se jedan zvao Marijan Poletto, osobno poznat njezinom majci obzirom da je iz susjednog sela. Tom prilikom odvedeni su Jeka Žestić, Rade Gojković i Simo Maksimović. Majci je Poletto donio očevu osobnu iskaznicu i tom prilikom joj rekao da će ići u razmjenu. Ništa nije čula što se dogodilo s ocem do konca ožujka 1992. godine kada je u Klisi srela Milku Bunčić i Jeku Žestić koje su joj opisale što se sve događalo na ribnjacima u Marinom Selu. Obje su potvrdile da je njen otac mrtav, da je batinan željeznim šipkama, da su ga po hladnoći polijevali hladnom vodom, od čega je umro. Tom prilikom je s Milkom Bunčić vrlo kratko razgovarala zato što joj je bilo zlo kada je saznala što se dogodilo njezinom ocu. Sjeća se da joj je tom prilikom Milka Bunčić spomenula da je pokušala pobjeći i da je vraćena, ali u pojedinosti nije ulazila. Sjeća se da su joj Milka Bunčić i Jeka Žestić prilikom tog prvog razgovora ispričale da su u motelu morale prati krv u prostorijama gdje su bili zatočenici. Također su joj rekly da njih dvije nisu toliko zlostavljali kao muške, ali su bile pod stresom zbog onoga što su vidjele. Svjedokinja je nadalje iskazala da je kasnije stupila u kontakt s Mijom i Jovom Krajnović s kojima se vidjela u Srbiji i tom prilikom su joj ovi rekly da su oni zajedno s Brankom Stankovićem pokopali njezinog oca u blizini motela. Tom prilikom su joj također rekly da hrvatski vojnici nekom sjekli uha, a Miju Krajnovića su tjerali da jede nečije uho.

Svjedok Milan Štrbac je iskazao da sa svojom obitelji još 1980. godine živi u Klisi. Njegov sin Vlado je bio djelatnik policije u Osijeku a kada su počela ratna zbivanja vratio se kući i uskoro se priključio u gardu. Jedne večeri, sjeća se da je bilo ružno vrijeme, da je padala kiša sa susnježicom i da je bilo hladno, došli su ljudi u vojničkim odorama i zapovjedili im da iziđu iz kuće. U kući su pored njega bili njegova supruga Zdenka, njegov sada pokojni sin Vlado, njegova kćerka Slađa i susjed Kukić Slobodan. Ovu skupinu predvodio je njemu poznati zidar Slavko Jurčak, koji je prije rata gradio njegovu kuću i imao je s njim problema jer ovaj nije imao prijavljeni obrt pa su ga porezni organi kaznili zbog gradnje njegove kuće i tada mu je ovaj prijetio da će mu se osvetiti. Taj Jurčak je bio glavni i zapovjedio im je da iziđu iz kuće. Prvo je čuo njegov glas gdje više „Štrbac izlazi iz kuće jer ću baciti bombu u kuću“ a potom je razbio prozor na kući. On je izašao van s baterijom, a ovaj mu je na to viknuo da baci bateriju i da digne ruke u zrak. Prvo što je nakon toga napravio, uperio je pušku u njega i vrhom puške ga udario u prsnu kost koju je oštetiio tako da je poslije morao ići na slikanje i liječenje te kosti. Od tog udarca je pao na leđa, a potom se obratio svom sinu Vladi rekavši mu „Sine Vlado, vidi što sam dočekao.“ Obratio se sinu Vladi zbog toga što je on bio hrvatski vojnik, a Jurčak se ponašao na takav način prema njemu da ga pred sinom, hrvatskim vojnikom, ispred vlastite kuće udara u prsa. Nakon toga Jurčak je

ovoj dvojici koji su bili s njim rekao, davši im pritom klupko špage, da ih sve vežu i pritom opsovao mater četničku. Ova dvojica nisu htjeli vezani sina Vladu jer su znali tko je on. Poslije toga ga je tjerao niz put tako da ga je s leđa udario puškom i vikao mu da šuti, što on nije mogao jer ga je udarac puškom jako bolio i nikako nije mogao doći do zraka. Utjerali su ih u automobil koji je razviozio kruh i to njega, njegovu suprugu, sina Vladu i Slobodana Kukića, dok je kćerka Slađa ostala u kući. Kad su ušli u automobil Jurčak je ostao i dalje u selu i nije išao s njima, a vojnici koji su s njima bili u vozilu razgovarali su gdje da ih odvezu, pa su zaključili da je bolje da ih odvezu na ribnjake u Marino Selo nego u Poljanu, jer tamo, po njihovoj priči, ne bi preživjeli. Do Marinog Sela su se vozili otprilike sat vremena, a to selo je poznavao od ranije jer je tamo išao u lov. Kad su izašli iz automobila suprugu i Kukića su odvezli na ispitivanje, a njega i sina su povelili prema podrumu, tj. prema podrumu ih je vodio Željko Tutić, koji ga je prije pitao za ime i prezime i pitao za brata, a zatim se predstavio tim imenom i prezimenom. Svjedok je nadalje iskazao da je taj vojnik imao nadimak Eki, a pretpostavio je da se u podrumu nalazi zatvor jer su mu tako govorili hrvatski vojnici dok su ga vozili u pekarskom vozilu. Kad su došli pred podrum Eki mu je rekao da se vrati natrag u motel. Sjeća se da je tom prilikom stalno padala kiša i da su pokisli. Svjedok se sjeća da su suprugu ispitivali trojica ljudi u civilnim odijelima, i trebali su ispitivati i njega, ali supruga im je objasnila situaciju s Jurčakom i probleme koje su imali s njim i rekla im da se ovaj još prije prijetio da će im se osvetiti. Nakon nekog vremena rekli su im da su slobodni i ona trojica vojnika su ih odvezli u Pakračku Poljanu kod obitelji Dološić Vinka, kojeg je poznavao od ranije. Sutradan je supruga otišla po kćerku Slađu u Klisu, koja je prespavala kod susjede Nade Žestić, a tamo joj je kćerka rekla da je njihovu kuću opljačkao taj Jurčak. Na posebno pitanje zastupnice optužbe svjedok je iskazao da su iz Klise još odvedeni Jovo Žestić, Rade Gojković i Savo Maksimović. Kao što je već prije rekao Željka Tutića je tom prilikom vidio prvi puta u životu i od njega je saznao da je dobar s njegovim bratom, a poslije rata je sa Željkom Tutićem bio u više navrata u lovu. Na daljnje pitanje zašto je Željka Tutića spominjao pod nadimkom Eki svjedok je iskazao da je čuo taj naziv, ali ne može reći tko mu je to rekao i kojom prilikom. Na posebno pitanje braniteljice V.opt. Željka Tutića je li netko od prisutnih optuženika u sudnici osoba po nadimku Eki svjedok je pogledao sve optuženike i pokazao na V.opt. Željka Tutića tvrdeći da je to Željko Tutić i da ga je ta osoba spasila, ali da ne može reći odakle mu nadimak Eki.

Svjedok Antun Brkljačić je iskazao da je u domovinskom ratu bio načelnik štaba obrane Pakraca. Njega je na to mjesto imenovao Vladimir Delač, tadašnji povjerenik Vlade i to 17. listopada 1991. godine. Prije toga su Željko Špelić i on bili na konzultacijama u Zagrebu s generalom Stipetićem, koji im je dao osnovne upute kako organizirati taj štab i kako se organizira vojska. U to vrijeme u Pakracu se živjelo jako teško, nije bilo struje, vode, a ni ljudi nisu živjeli u svojim kućama. Borbe su bile svakodnevnne, a u to vrijeme su bile dvije vrste branitelja, jedni su bili u sastavu MUP-a RH, dok su drugi bili dragovoljci koji nisu imali konvencionalno naoružanje i opremu. Ti ljudi su bili samoorganizirani i nije bilo strogo formiranih zapovjednih lanaca. Po formiranju kriznog štaba sjedište su imali u Obriježi. Koncem listopada uspjeli su uspostaviti vojnu evidenciju tako da su se počeli slati prvi mobilizacijski pozivi. U listopadu i početkom studenog s hrvatskim vojnim vrhom je dogovoreno osnivanje brigade, ali su na kraju uspjeli oformiti bataljun s 5 četa. O tome tko je oformio vod vojne policije svjedok nije znao ništa reći, a o smrti nekih građana srpske nacionalnosti prvi puta je čuo početkom 1992. godine. o tome ga službeno nitko nije izvijestio. Poznaje Damira Kufnera i on je bio angažiran kao načelnik za sigurnost, ali nije

čuo da bi bio angažiran na ribnjacima. Na poseban upit svjedok je iskazao da nije dobio nikakva izvješća o prisilnoj deportaciji mještana Klise i Kipa. Poznavao je i osobu po nadimku Gadafi koji je bio stručnjak za vojna pitanja i čovjek sa znatno većim znanjem od bilo koga u to vrijeme na području Pakraca i Lipika, te da je poginuo krajem mjeseca studenog.

Svjedok Željko Špelić je iskazao da je od početka domovinskog rata prvo bio zamjenik zapovjednika obrane Pakraca, a od 6. listopada 1991. godine, nakon pogibije zapovjednika obrane Stjepana Širca, preuzeo je njegovo mjesto. Svjedok je opisivao ratna zbivanja u i oko Pakraca, a između ostalog je iskazao da su u kolovozu započele klasične ratne operacije, te su se dogovorili da grad Pakrac brane policajci, a dragovoljci da kontroliraju i brane punktove oko grada Pakraca. Dana 15. listopada 1991. g. odlukom povjerenika Vlade RH Vlade Delača osnovan je štab obrane Pakraca. Ustrojene su civilne službe koje su funkcionirale u hotelu u Kutini, a svjedok je bio zadužen za vojna pitanja, a sjedište je imao u Pakracu, odnosno Obriježi, ovisno od razvoja vojne situacije. Svjedok posebno iskazuje da je teritorij Pakraca i Lipika bio napadnut na više punktova tako da se ukazala potreba da se formira mobilna interventna jedinica u kojoj bi bili sposobni ljudi, spremni da u svakom trenutku odu na bojište gdje je to potrebno, a poslovi vojne policije u to vrijeme nisu bili prioritetan zadatak te jedinice. Kao zapovjednika toga voda postavljen je libijac Gadafi, koji je u to vrijeme bio jedan od najspособnijih vojnika koje su imali u Pakracu i Lipiku. Gadafi je tražio da sam izabire ljude, a za sjedište te jedinice je odabrao motel u Marinom Selu. Međutim, Gadafi se nikad nije mogao u potpunosti posvetiti toj jedinici jer je imao stalna zaduženja na ratištu, tako da ta jedinica nikad nije do kraja ni formirana, a u međuvremenu je Gadafi poginuo 28. 11. 1991. godine kao zapovjednik satnije u Lipiku. Svjedok nadalje iskazuje da ga u biti Gadafi nikad nije izvijestio da li je taj interventni vod do kraja formiran, jer je imao cijeli niz zadaća na ratištu. Provjeru ljudi na terenu vršio je I.opt. Damir Kufner, a njegova osnovna zadaća je bila ispitivanje stanja na terenu, uočavanje slabosti i na kolegijima kriznog štaba predlagati mjere da se ta situacija popravi. U tim trenucima on je bio jedini koji je obavljao te poslove na terenu, a direktni nadređeni Kufneru su bili u Bjelovaru, tako da je on prvenstveno obavještavao službu u Bjelovaru, a dijelom i zapovjedništvo u Pakracu. Na posebno pitanje da opiše što bi se događalo da je koji od neprijateljskih vojnika uhićen i odveden, primjerice, u Marino Selo, svjedok je iskazao da bi ga Damir Kufner, kao savjetnik za sigurnost, u toj situaciji saslušao tj. proveo ispitivanje, a nakon toga bi takve osobe bile prepraćene u Zatvor u Bjelovaru. Takva procedura se odvijala od mjeseca prosinca 1991. g., a u mjesecu studenom i ranije takve osobe bi bile predavane civilnoj policiji i oni bi vršili obradu jer vojne policije u to vrijeme nije bilo. Svjedok nadalje iskazuje da je u to isto vrijeme u Daruvaru bio interventni vod, slično kao i u Pakracu, ali su njega zvali vod vojne policije, čiji zapovjednik je bio jedan od braće Guberović, po nadimku Kugla. Nakon što je Lipik ponovno osvojen i nakon što je u Bjelovaru ustrojena vojna policija ustrojen je i vod vojne policije u Pakracu, na čelu s Davorom Šimićem, kojeg je on osobno predložio kao zapovjednika. Do toga trenutka, odnosno do prvog prosinca 1991. godine taj interventni vod je primao plaću u sklopu zapovjedništava obrane Pakraca i imali su posebnu osobu koja je bila zadužena za financije. Posebno je rađen popis za sve jedinice s imenima ljudi, njihovim zaduženjima, činovima i na osnovu svih tih elemenata su rađene plaće. U to vrijeme je bilo bitno da ljudi koji su na terenu obavljali različite zadaće dobiju svoju plaću i da se točno zna u kojem trenutku u koju jedinicu ide novac i koliko novca. Na posebno pitanje zastupnice optužbe, koja je svjedoku dala na uvid specifikaciju primljenih novčanih sredstava

koja je dana 25. 11. 1991. g. poslana Ministarstvu obrane u Zagrebu (588-591), svjedok je iskazao da je uz tu priloženu specifikaciju išao popis ljudi koji je svaki od njih morao potpisati kod svog imena i prezimena i kod iznosa koji je primio za određen vremenski period, a to je bio uvjet da se opravdaju utrošena sredstva, kako bi se ista mogla zatražiti i za idući mjesec. U praksi je to bilo tako da je zapovjednik dobio listu popisa imena i novce s kojom je išao kod svojih ljudi, koji su se potpisivali na toj listi uz svoje ime i prezime, a te liste su nazad slane u Ministarstvo obrane, radi pravdanja sredstava. Što se tiče Davora Šimića Gadafi je za njega smatrao da nema dovoljno vojnog iskustva da bi mogao biti zapovjednik u tom interventnom vodu, tj. s njim nije bio zadovoljan jer je procijenio da on ne može obavljati tako teške vojne zadatke. S druge pak strane svjedok je bio zadovoljan što je Šimić završio ŠRO u JNA pa ga je namjeravao angažirati u zapovjednom sastavu, kao što je već rekao. Stoga mu nije jasno zašto se Davor Šimić u gore navedenom popisu vodi kao zapovjednik voda vojne policije u studenom, iako je to postao 1. prosinca.

Svjedok Duško Kliček je iskazao da se uključio u obranu zemlje 24. rujna 1991. g. kao dragovoljac. Kako je u JNA završio vojnu školu u Bileći rat ga je zatekao u činu pričuvnog kapetana prve klase. Prije rata je radio u ondašnjem štabu teritorijalne obrane u sekretarijatu narodne obrane kao sekretar u ondašnjoj općini Pakrac i smatra da je imao najbolja vojna znanja u tom trenutku od svih hrvatskih branitelja u Pakracu. Sjeća se da su prvi stožer oformili u Poljani gdje su dolazili svi koji su se željeli uključiti u obranu, tako da je Poljana bila izuzetno prometno mjesto. Dana 15. 10. 1991. povjerenik vlade za Općinu Pakrac, g. Vladimir Delač, donio je prvu zvaničnu odluku o imenovanju štaba teritorijalne obrane Općine Pakrac. Načelnik je bio Antun Brkljačić, dok je svjedok postavljen za „operativca“. Ovaj štab je trebao ustrojiti obranu Pakraca, ali i organizirati civilni život. On osobno je počeo ustrojivati vojne evidencije kao i potrebe za materijalno-tehnička sredstva. Svjedok posebno iskazuje da je on predložio da se osnuje vod vojne policije koji je trebao imati dvojako svojstvo, a predložio je ta taj vod ima 43 vojnika, te koju vrstu naoružanja treba imati. Sjeća se da su se ljudi skupili negdje u listopadu 1991. g. i tom jedinicom je zapovijedao borac iz Libije koji se oženi u Lipiku po nadimku Gadafi. Inače, Gadafi je bio raspoređen i na mjesto zapovjednika prve satnije i to dana 30. 10. 1991. g., nakon što je poginuo njen prethodni zapovjednik Berislav Ivošević. Kako je Gadafi poginuo 28. 11. 1991. g. svjedok nije mogao reći tko je preuzeo zapovijedanje tim vodom vojne policije. Što se tiče Damira Kufnera on je postavljen za načelnika za sigurnost za sve jedinice, pa su njegove ingerencije bile jednake prema vodu vojne policije, kao i prema svim drugim jedinicama. Kao načelnik za sigurnost morao je više surađivati s vojnom policijom radi sigurnosti drugih jedinica i same obrane, nego s drugim jedinicama. Sjeća se da je njegov posao u to vrijeme bio težak jer je u to vrijeme bilo dosta pljački i ubijanja. Nakon što mu je zastupnica optužbe dala na uvid evidenciju o plaćama koje su 25. 11. dostavljena radi dobivanja novčanih sredstava svjedok je iskazao da upravo za tu interventnu jedinicu koja se spominje kao vojna policija nije zatražen nijedan novčani iznos za nijednog časnika, već isključivo samo za vojnike i to po 11000 tadašnjih dinara. Stoga zaključuje da u to vrijeme taj interventni vod nije imao nijednog zapovjednika. Što se tiče Gadafija on se u to vrijeme kada su zatražena ta novčana sredstva vodio kao zapovjednik satnije koja je branila Lipik, a plaće su se primale isključivo prema dužnosti, jer u to vrijeme Hrvatska vojska još nije imala činove, iako su postojali činovi iz JNA, ali se nije isplaćivalo prema tim činovima. Što se tiče događaja u selima Kip i Klisa svjedok je čuo da se nešto tamo dogodilo kad mu je jedan vojnik sigurnosti

po nadimku Kugla došao i rekao da je uhapšen Damir Jirasek u svezi nečega što je napravljeno u Kipu, ali nije znao o čemu se točno radi.

Svjedok Zdenko Laučan je iskazao da je po struci medicinski tehničar i većinu domovinskog rata je proveo u struci, a stjecajem okolnosti, na nagovor Gorana Paurića, 3 tjedana je proveo u vojnoj policiji, na punktu u Badljevini. Sjeća se da je to bilo od 15. 11. do 3. 12. 1991. g. Na punktu je raspoređen radi kontrole vozila, a sudjelovao je i u pretrazi sela Kip. Točno se ne sjeća kad je to bilo, ali se sjeća da je tamo išao zajedno s Paurić Goranom i Albertom Jirasekom. Međutim, tamo ništa nisu pronašli, a nisu nikoga ni uhitili. Tada im se pridružila pomoć iz „baze“, odnosno došlo je još vojnih policajaca iz „Ribarske kolibe“ pa su svi zajedno krenuli u selo Kip. Sjeća se da su se vojnici iz Marinog Sela dovezli osobnim vozilima, ali se ne sjeća kako su bili obučeni. Inače, Marino Selo je udaljeno od Badljevine 20-25 km. Svjedok nije znao reći tko je zapovijedao tim vodom vojne policije. Prvooptuženika Damira Kufnera poznaje još od prije rata jer su susjedi, ali u vrijeme dok je bio u vojnoj policiji nije ga susretao. Pored njega poznaje i Davora Šimića od mladosti, ali ni njega nije viđao za vrijeme boravka na punktu. Što se tiče svjedoka Ćire Jiraseka njega je smatrao svojim neposrednim zapovjednikom, ali on je samo povremeno dolazio i odlazio na punkt ili s punkta i u biti mu nije davao nikakve zadatke jer nekih posebnih zadataka, osim čuvanja straže na punktu, nije bilo.

Svjedok Zlatko Adžijević je iskazao da je prije rata živio u Donjem Čagliću u mjestu s mješovitim hrvatsko-srpskim stanovništvom gdje je ispočetka držao seoske straže. Pravi rat na tom području je započeo 19. kolovoza 1991. g. kada je napadnut grad Pakrac. U to vrijeme se upoznao s libijcem po nadimku Gadafi koji je bio zapovjednik jedinice koja je branila grad Lipik, tako da mu se priključio u obrani grada. Negdje 24. rujna počeo je opći napad na Lipik i Pakrac tako da je početkom listopada hrvatsko stanovništvo počelo napuštati sela. Dana 12. listopada četnici su osvojili Lipik, a on je zadobio ozljedu noge i ramena, tako da je 10-tak dana bio na liječenju u bolnici u Kutini. Po završetku liječenja Gadafi mu je rekao da osniva nekakav vod koji bi trebao biti vod vojne policije i uputio ga u Badljevinu jednom čovjeku. Tamo je upoznao Damira Jiraseka zvanog Ćiro, za kojeg mu je Gadafi rekao da je njegov zapovjednik i da ga mora slušati. Na punktu u Badljevini su kontrolirali vojna vozila, a tamo su spavali i hranili se. Sjeća se da je Ćiro često išao u Marino Selo u „Ribarsku kolibu“ i govorio mu da zapovjedi dobiva od Damira Kufnera. Ćiro je jedini imao automobil. Posebno je iskazao da nikada nije vidio nikakvu pisanu zapovijed, niti je za to ikada pitao. Sjeća se da je sudjelovao u pretrazi kuća u mjestu Kip, i da su tamo kopani nekakvi rovovi. Ćiro je donio spisak imena ljudi, stanovnika Kipa, na kojem je pisalo koju vrstu oružja ti ljudi posjeduju. Svjedok posebno iskazuje da je nekoliko dana ranije čuo da su pripadnici zbora narodne garde zatekli neke mještane sela Kip kako kopaju rovove. Zbog toga je njih 6-7 vojnika s punkta, pod vodstvom Damira Jiraseka otišlo u Kip. S njima su bili i pripadnici Zbora narodne garde iz Badljevine. Sjeća se da su zahvaljujući popisu koji je imao Jirasek ulazili u točno označene kuće i tamo su pronalazili oružje. On osobno je ušao u nekoliko kuća i zaplijenio dvije automatske puške. Sve skupa su zaplijenilo 10-tak što automatskih što poluautomatskih pušaka i jedan ručni bacač. Čuo je da su nekoliko dana ranije zaplijenili minobacač. Svjedok je posebno iskazao da nikad nije pitao Ćiru od koga je dobio popis osoba i oružja, a niti mu je to ovaj rekao. nije mu poznato kamo su odvezeni uhićeni ljudi, samo zna da je pronađeno oružje predano Ćiri u automobil, a kamo je Ćiro otišao s tim oružjem nije mu poznato. Zna jedino da je Ćiro rekao da su ti ljudi odvedeni na ispitivanje. Prvi put je noćio u

„Ribarskoj kolibi“ početkom prosinca 1991. g. tada mu je zapovjednik voda bio II.opt. Davor Šimić i tada ga je prvi puta vidio. Posebno napominje da njega nije vidio da bi sudjelovao u akciji zapljene oružja u mjestu Kip. Damira Kufnera je prvi puta vidio negdje koncem studenog ili početkom prosinca u Obriježi kada je naišao svojim automobilom. Sjeća se da su po njegovu dolasku u „Ribarskoj kolibi“ tamo bili stacionirani i neki civili i to dva muškarca i dvije žene. Nije mu poznato zašto su bili tamo, ali je imao dojam da mogu otići kamo hoće. Sjeća se kad je jedinica vojne policije ukinuta da su te dvije žene rekle da idu nekamo ali ne zna kamo. Na posebno pitanje da li je u Marinom Selu bilo govora da bi neka žena pobjegla svjedok je iskazao da je bilo neke priče da je neka žena htjela pobjeći, ali to njega nije previše zanimalo.

Svjedok je posebno iskazao da je u studenom, a nakon ove akcije u Kipu, bio na ispitivanju u Daruvaru u policijskoj postaji. Tamo su ga ispitivali u svezi događaja u Marinom Selu, ali ga nisu pitali za ubojstva civila, već tko je izdavao zapovjedi, da li su pucali, palili kuće i slično. Nakon ovog razgovora nije mu poznato da bi se Damir Jirasek i Damir Kufner svađali i sukobljavali. Svjedoku je također poznato da je jedinica MUP-a pod vodstvom Tomislava Merčepa bila stacionirana u zgradi škole u Pakračkoj Poljani, ali oni nisu dolazili k njima u „Ribarsku kolibu“. Inače, iskaznicu pripadnika pričuvnog sastava MUP-a dobio je od Gadafija koju je on, po vlastitim riječima, ishodio od jedinice Tomislava Merčepa.

Svjedok Boris Pleša je iskazao da se priključio obrani Pakraca dana 21. studenog 1991. g. kada je upućen iz Kutine u Policijsku postaju Pakrac. Prethodno je naoružanje dobio u Bjelovaru, a prvi raspored mu je bio na punktu u Maloj Krndiji. Tu je bio 15-tak dana kad je upućen preko Donje Obriježi u Gaj. Tu je s još sedmoricom ljudi kontrolirao ulazak i izlazak civila s ratnog područja. Posebno napominje da nije znao da li pripada vojnoj ili civilnoj policiji, ali je sebe smatrao više civilnim policajcem. U gaju je proveo oko 2 mjeseca da bi 1. veljače 1992. g. bio demobiliziran i počeo raditi u povjereništvu Vlade u Pakracu. Inače, u studenom i prosincu mjesecu uopće nije bio u motelu „Ribarska koliba“. Utvrđuje se da je svjedok u istrazi iskazao: „Što se tiče zapovijedanja cijelim vodom misli da je zapovjednik bio Damir Kufner i to zato što su to drugi tako rekli,“ a to je potvrdio i na glavnoj raspravi.. Davora Šimića je prvi puta susreo u motelu onih zadnjih dana kad je tamo spavao prije demobilizacije, a na glavnoj raspravi više nije bio siguran da li u je uopće Davor Šimić bio kakav zapovjednik, iako je u istrazi kategorički tvrdio da je po njegovom dolasku Šimić bio zapovjednik njegovog voda. Međutim, po zanimanju je diplomirani politolog i kao takvog uopće ga nije zanimalo tko mu je nadređeni zapovjednik, odnosno uopće ga nije zanimala zapovjedna struktura. Došavši u Marino Selo zatekao je tamo četvero civila koji su bili smješteni u sobu do njega. Sjeća se da su im kuće bile uništene i da nisu imali gdje boraviti. Poslije rata je sreo jednog od tih civila i s njim se napričao, ali, iako zna da je iz mjesta Batinjani ne može se sjetiti imena i prezimena. Iako je komunicirao s tim civilima gotovo svakodnevno nisu mu pričali ništa o sebi, a svakodnevno su obavljali poslove čišćenja soba, cijepanja drva, pomaganja oko spremanja objeda i slično. Nije mu poznato ništa o uhićenju civila u Kipu i Klisi, a također niti da bi netko bio ubijen, zlostavljan ili mučen. Također mu nije poznato da bi netko bio prisilno držan u podrumu motela. Utvrđuje se da je svjedok Boris Pleša, iako se radi o viskoobrazovanom čovjeku, diplomiranom

politologu, na glavnoj raspravi vrlo konfuzno i iritantno svjedočio, ne želeći reći istinu i u situacijama kad je njemu odgovaralo u pravilu je imao amneziju.

Svjedok Goran Paurić, saslušan kao svjedok iskazao je da se uključio u domovinski rat sudjelovanjem u obrani Lipika dana 12. 10. 1991. g. kad su neprijateljski

tenkovi ušli u grad i kad se hrvatska vojska morala povući. Sudjelovao je u izvlačenju civila i njihovom prijevozu do Kutine gdje je ostao 1-2 tjedna. Tamo je čuo priče o osnivanju voda vojne policije pa se u taj vod i on želio uključiti. Nije mogao sa sigurnošću reći tko je odlučivao o osnivanju tog voda ali je čuo da neku ulogu u tome ima I.opt. Damir Kufner. Međutim, nije mogao precizno reći da li je on imao inicijativu ili je provodio nešto što su mu drugi naložili. U istrazi je iskazao da je od njega dobio neku malu iskaznicu ili cedulju na kojoj je pisalo o pravima i odgovornostima vojnog policajca, a potom je upućen u Marino Selo na ribnjake. Također je iskazao da je Damira Kufnera sreo kod motela prvog dana kad je tamo došao i misli da je on sudjelovao u organizaciji pronalaska lokacije za vojnu policiju, da bi na glavnoj raspravi počeo uopćeno govoriti, ne spominjući Damira Kufnera. Nakon što mu je predložen dio iskaza koji je dao pred istražnim sucem svjedok je još jednom iskazao da ne zna tko je odlučivao o osnivanju voda vojne policije, ali zna da je neku ulogu u tome imao I.opt. Damir Kufner. Tako je rekao i istražnom sucu i ostaje pri tom iskazu. Međutim, svi ti njegovi navodi ne proizlaze iz njegovog osobnog saznanja i viđenja već samo iz onoga što je čuo od drugih osoba. Nadalje je na pitanje državnog odvjetnika iskazao da ostaje u cijelosti kod iskaza iz prethodnog postupka kad je rekao da su pripadnici Zbora narodne garde iz Badljevine izvijestili da u mjestu Kip stanovnici kopaju rovove i da su naoružani. Sjeća se da su neki građani iz Kipa privedeni i da su odvezeni u Marino Selo u motel „Ribarska koliba“. On osobno nije vozio te ljude, a misli da su ih vozili pripadnici vojne policije. Inače, vizualno se nisu razlikovali od drugih vojnika, nisu imali iskaznice niti oznake, a također se nisu mogli niti legitimirati kao vojni policajci. Međutim, ipak se osjećao vojnim policajcem jer mu je to tako rečeno prilikom dolaska u Marino Selo. Inače, u Badljevini su isključivo obavljali poslove iz regulacije prometa.

Svjedok Dražen Macura je iskazao da se uključio u obranu Pakraca i Lipika u kolovozu 1991. g. Dana 19. kolovoza 1991. godine je ranjen i odvezen u bolnicu u Zagrebu na odjel traumatologije. Po završetku liječenja vratio se na pakračko bojište, da bi 1. prosinca 1991.g. bio raspoređen u jedinicu vojne policije koja je bila stacionirana u motelu kraj ribnjaka kod Marinog Sela. Svega nekoliko dana proveo je u samom motelu jer je bio raspoređen na punkt u Badljevini. U Marinom Selu primio ga je zapovjednik Davor Šimić, a koji mu je i dao zadatke. Što se tiče I.opt. Damira Kufnera ne zna točno što je on radio, ali se sjeća da je dolazio često u kontrolu, raspitivao se da li ima kakvih problema i slično. Sjeća se da je po dolasku na ribnjacima zatekao četvero civila i to dva muškarca i dvije žene starije dobi. Ljudi su cijepali drva, nekim čistili obuću, spremali su prostorije i sobe. Ti civili nisu s njim razgovarali, a niti on s njima jer mu je izričito zabranio razgovor s njima Ćiro Jirasek, a kasnije su mu i drugi vojnici rekli da je bolje da s njima ne komunicira. Nije ih pitao zašto, ali je stekao dojam da oni ne smiju otići nikamo dalje iz motela i mislio je da su oni zarobljenici. Od pripadnika voda poznaje osobu po nadimku Dida, Antuna Ivezića zvanog Braja poznaje jer su susjedi, Tomislav Poleto je bio s njim u vodu, a također zna i Željka Tutića zvanog Eki, koji je bio u vodu na ribnjacima u trenutku njegovog dolaska. Iako je svjedok u istrazi bio

kategoričan da Željko Tutić ima nadimak Eki na glavnoj raspravi je na pitanja braniteljice Željka Tutića počeo „izvrđavati“ da više nije siguran da je Željka Tutića zatekao u Marinom Selu po dolasku, te ne zna kakav je nadimak imao Željko Tutić u to vrijeme.

Svjedok Damir Mihočinec je u istrazi iskazao da je kao dragovoljac došao braniti Pakrac u rujnu 1991. g. Sjeća se da je početkom studenog susreo I.opt. Damira Kufnera koji je imao bijeli remen, karakterističan za vojnu policiju, i koji mu je rekao da osniva vod vojne policije. Nije znao točno što se s tim vodom događalo tijekom studenog jer je sudjelovao u borbama u Pakracu i Lipiku. Zna da je tek koncem studenog stupio u taj vod, nakon pogibije Gadafija u Lipiku. Tamo više nije bilo Kufnera, a osobno ga je dočekao II.opt. Davor Šimić. Na glavnoj raspravi je i ovaj svjedok počeo „izvrđavati“ navodeći da nije ništa istina u svezi Kufnera ono što je rekao u istrazi, tako da ga je čak predsjednik vijeća morao upozoriti da je dužan govoriti istinu, a također je bio dužan govoriti istinu i u istrazi. I nakon tog upozorenja svjedok je opet, djelujući prilično uplašeno i zbunjeno, tvrdio da nije rekao onako kako je to zapisano u istrazi. Također je porekao da je s Damirom Kufnerom razgovarao o uključivanju u vojnu policiju, a koliko je bio zbunjen počeo je na glavnoj raspravi pričati da je vjerojatnije došao u 11. mjesecu nego u 12., iako je prije bio kategoričan da je došao u 12. mjesecu. Više nije siguran da li ga je uopće tamo dočekao Davor Šimić ili pak ne. Inače, siguran je da se po dolasku tamo nije provodila nikakva obuka, a nije znao reći tko je u to vrijeme bio zapovjednik iako je u istrazi tvrdio da je zapovjednik bio Davor Šimić. Također nije želio reći tko je organizirao raspored po punktovima tvrdeći da u to vrijeme njemu nitko nije mogao zapovijedati i da je mogao raditi sve što je htio. U istrazi je pak tvrdio da Davor Šimić kao zapovjednik nije bio autoritet za vojsku, da je bio premlad i uplašen i da ga u biti nitko nije slušao. Na pitanje da li se sjeća ljudi koji su s njim bili na punktu svjedok je iskazao da se sjeća Pavla Vancaša nadimkom Deda, nekog Borisa kojem se ne može sjetiti prezimena, Vlade Vinklera, a dozvoljava da je tamo bio i Tomica Poletto. Kad je došao u „Ribarsku kolibu“ zatekao je neke civile, i to dva muškarca i dvije žene. Oni su tamo čistili i prali motel, po nacionalnosti su bili Srbi. Misli da su oni imali status zarobljenika, ali ne zna tko ih je zarobio. Na posebno pitanje predsjednika vijeća kada je ta jedinica dobila zapovjednika, svjedok je odgovorio da se to nije moglo nazvati zapovjednikom, jer tko je njima mogao zapovijedati što će raditi. Na posebno pitanje zastupnice optužbe da li su oni onda mogli ići po kućama krasti i ubiti koga su htjeli, svjedok je iskazao da to nitko od njih nije radio, ali je svatko spavao s metkom u cijevi. Na posebno pitanje predsjednika vijeća da objasni što je to u stvari s Damirom Kufnerom razgovarao ta dva puta koja stalno spominje svjedok je iskazao da su najvjerojatnije prvom prilikom razgovarali o njegovom dolasku u Marino Selo, kao čovjek s čovjekom, ali ne zna reći o čemu su razgovarali i ne zna reći tko je kome prvi pristupi, tko je prvi započeo, a vjerojatno su drugi puta razgovarali u Marinom Selu i primjerice možda o kokošima. Nakon toga predsjednik vijeća ga je upozorio da na takav način vrijeđa i omalovažava sve prisutne u sudnici, da takvo njegovo ponašanje više neće trpjeti.

Svjedok Vlado Vinkler je iskazao da su u Zbor narodne garde uključio negdje u kolovozu 1991. g., a zvanično se vodi od 19. kolovoza iste godine. bio je na pakračko-lipičkoj bojišnici i surađivali su s civilnom policijom. Bio je pripadnik interventnog voda, a zapovjednik je bio Zdravko Čatak. Sjeća se da je u borbama kod proboja iz Batinjana poginulo puno hrvatskih branitelja. Tom prilikom je poginuo i zapovjednik Stipe Širac. Nakon toga je još neko vrijeme bio u Batinjanima, da bi nakon toga čuo da se oformio vod vojne policije. To je čuo od braće Čatak s kojima je bio tamo na bojištu, tako da se i on

odlučio prijaviti. Otišao je u Marino Selo, zadužio bijeli opasač vojne policije i upisan je u vojnu knjigu. Već par sati nakon toga kao iskusan vojnik upućen je na osiguranje stacionara u Pakračku Poljanu. Svjedok se nije mogao točno sjetiti kada je pristupio u vojnu policiju, ali misli da je to bilo koncem studenog ili početkom prosinca 1991. g. Na kraju se ipak sjetio da je to bilo koncem studenog i da je u Poljani proveo oko 20-tak dana, a onda je, sredinom prosinca, upućen na punkt u Gaju. Damira Kufnera tijekom rata nije vidao, ali je čuo od drugih vojnih policajaca da je on zapovjednik voda. Davora Šimića nikad nije vidio za vrijeme rata, samo je čuo da je on došao za zapovjednika voda poslije Kufnera. Zna da su u vojnoj policiji bili Tomica Poletto iz Dobrovca, Željko Tutić zvani Eki, te čovjek po nadimku Dida s kojim je bio na punktu u Gaju u prosincu 1991.g. Davor Šimić je kratko bio zapovjednik voda. U Marinom Selu je vidio neke civile. Sjeća se da je neka žena po imenu Milka nekamo otišla pa su je poslije našli. Svjedok je na kraju iskazao da je imao tri zapovjednika dok je bio u vojnoj policiji, i to Kufnera, Šimića i Brzicu. Na posebno pitanje braniteljice V.opt. Željka Tutića zašto je njezinog branjenika spomenuo s nadimkom Eki svjedok je počeo „vrdati“, te pričati da je taj nadimak Eki spomenuo istražni sudac, a da je on samo potvrdio taj nadimak, a inače je Željka Tutića znao pod nadimkom Želja, ali je poslije čuo da ga zovu Deki, Eki.

Svjedok Josip Tutić je iskazao da se u kolovozu 1991. g. uključio u obranu Pakraca. Dana 28. studenog izgubili su Lipik pa se tada s drugim vojnicima povukao u Prekopakru, a potom u Kutinu. Sjeća se da je planirano osnivanje voda vojne policije u studenom 1991. i da je taj vod trebao osnovati Gadafi. Nije imao namjeru biti vojni policajac, ali je trebao imati neki status u Hrvatskoj vojsci, pa je odabrao da ga se formalno vodi kao vojnog policajca, iako je i dalje ostao na pakračko-lipičkoj bojišnici. Dana 28. 11. Gadafi je poginuo, ali je on, vođen tim njegovim informacijama, pristupio tom vodu koji se nalazio u Marinom Selu. U taj vod je pristupio sredinom prosinca 1991. g. i bio je na različitim punktovima, da bi 4. 1. 1992. bio teško ranjen pa se liječio u Zagrebu. Inače, u Marinom Selu je zatekao Tomicu Poleta, Željka Tutića, Antu Ivezića i Damira Kufnera. Davora Šimića je susreo u prosincu u Marinom Selu, a Vancaša ne poznaje. U to vrijeme Antun Ivezić je bio jako mršav, a nije navršio još ni 20 godina. Sjeća se da je u Marinom Selu vidio neke civile koji se nisu krili, nisu bili zatvarani i slobodno su šetali u krugu.

Svjedok Goran Nikles je iskazao da je sredinom studenog, nakon što je smjestio obitelj na sigurno pozvan u Kutinu gdje su ga rasporedili u vod vojne policije. Misli da je to bilo sredinom studenog kad je došao u motel „Ribarska koliba“ negdje u sumrak. Tamo je zadužio odoru, prespavao u motelu, a slijedeći dan je upućen u mjesto Gaj na kontrolni punkt. Poslije toga je raspoređen u stožer u Obriježi gdje je uglavnom provodio vrijeme. Prvooptuženika Damira Kufnera je susretao na punktovima nekoliko puta. Davora Šimića je vidao u motelu i sjeća se da je imao nekih obveza na fakultetu. Pavao Vancaš je bio s njim na punktu u Gaju, a Tomica Poletto je također bio vojni policajac, kao i Željko Tutić kojeg je najmanje poznao, i sjeća se da je među vojnicima bio neki vojnik po nadimku Eki, ali nije mogao reći da li se radi o Željku Tutiću ili pak o nekom drugom. Antuna Ivezića se sjeća jer je bio najmlađi među njima.

Svjedok Zvonko Novokmet je iskazao da je živio u Dobrovcu, a uključio se u Zbor narodne garde nakon prvog napada 19. kolovoza 1991. godine. Sjeća se da je u studenom mjesecu bio raspoređen u mjestu Klisa. Sjeća se da su odvozili neke civile u Marino

Selo na ribnjake, ali ne zna tko je izdao zapovijed. Bio je u skupini vojnika zajedno s Marijanom Poletom, Josipom Komljenovićem i još jednim vojnikom. Sjeća se da oni nisu imali zadatak uhititi te civile već je postojala zapovijed da se ti civili dislociraju iz Klise radi njihove vlastite sigurnosti. Sjeća se da su ih prevozili vozilom „Zastava Poly“ koja je ranije služila za razvoz kruha. Jedan od tih civila bio je čovjek u šeširu star oko 60 godina i po dolasku do motela Josip Komljenović je ostao u vozilu, a Marijan Polet i on su odveli ove civile do motela. Marijan se nije dugo zadržao u motelu i vrlo brzo su se vratili nazad u Klisu.

Svjedok Gojko Brzica je iskazao da je rođen u Pakracu te, iako je 1991. godine živio u Zagrebu i tamo radio u mesnoj industriji, koncem listopada iste godine se prijavio u Hrvatsku vojsku. Prvo je upućen u Kutinu gdje je obavio liječnički pregled i tu su ga dočekali Kufner i Lujanac. Sjeća se da su njega uputili u Marino Selo na ribnjake i da ga je tamo odvezao II.opt. Davor Šimić. Misli da je to bilo 6. studenog 1991. godine. U motelu ga je Živko Kosijer rasporedio da prespava u jednoj od soba, a s njim je bio i Goran Nikles. Ujutro je primijetio da u tom motelu boravi oko 20-30 ljudi. Čuo je da se formira vod vojne policije i da se tu obučavaju budući vojni policajci, a obuku je trebao provoditi jedan stranac kojeg su nazivali Gadafi. Njega nije poznao, ali je čuo da je oženjen za jednu ženu iz Lipika. Sjeća se da je s njim razgovarao i I.opt. Kufner budući je završio fakultet političkih znanosti i rekao mu da bi trebao raditi analitiku pri tom vodu vojne policije. Također ga je pitao da li može nabaviti informatičku opremu i drugu vojnu logističku opremu, te da li pozna relevantne ljude preko kojih bi se mogla lakše nabaviti ta oprema. Tako su prvo otišli u Bjelovar gdje su proveli jedan dan, a slijedećih dana su se dogovorili da odu u Zagreb gdje će pokušati naći sponzore. U Zagrebu su planirali provesti nekoliko dana, a kako je imao stan u Zagrebu tamo je spavao, dok se Kufner snalazio na svoj način. Sjeća se da su razgovori trajali do navečer, a ujutro oko 8 sati on i Kufner bi se nalazili radi dogovora oko dalje potrage. U to vrijeme je viđao i Šimića u Zagrebu, koji se s njima dovezao. Sjeća se da je Šimić postao zapovjednik voda u mjesecu prosincu. Pokušavajući locirati to vrijeme koje su provodili u Zagrebu svjedok se sjeća da je u to vrijeme negdje pao i grad Vukovar. Negdje na prijelazu između studenog i prosinca došao mu je Davor Šimić i rekao da moraju otići u Bjelovar jer je obaviješten iz štaba u Obriježi da se tamo osniva vojna policija. U Bjelovaru ih je primio Miroslav Kopjar koji im je rekao da će njihov vod biti oformljen kao vod vojne policije 69. bataljuna. Šimić je sredinom prosinca 1991. godine postavljen za zapovjednika toga voda, a nakon njega je postavljen svjedok i bio je zapovjednik tog voda od veljače do travnja 1992. godine. nije mu poznato da su na ribnjaku pronađena mrtva tijela srpskih civila, ali je o tome nešto čuo. Smatrao je da se tu radi o raznim glasinama pa i te informacije nije shvaćao ozbiljno. Također ne zna ništa o zarobljavanju građana iz sela Kipa i Klise, te da bi oni bili smješteni u motelu na ribnjacima. Sjeća se da su u njegovo vrijeme zapovijedanja u motelu bila i 4 civila i to 2 muškarca i dvije žene srpske nacionalnosti. Oni su čistili, cijepali drva i obavljali druge poslove. Poznato mu je da je jedna od te dvije žene napustila motel i poslije joj je objasnio da ne smije ići na područje prvih borbenih linija kao civil. Sjeća se da je u to vrijeme bilo dosta nereda i u hrvatskim redovima. Bilo je krađa i pljački od strane pojedinih pripadnika hrvatskih jedinica, a vod vojne policije je imao zadaću prijavljivati takve počinitelje, robu oduzimati i držati u određenim skladištima. Što se tiče I.opt. Damira Kufnera poslije je saznao da je on pripadnik SIS-a, a on ga je osobno zamolio da se angažira oko nabavke opreme za taj vod.